Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►B

DIRECTIVA 92/49/CEE A CONSILIULUI

din 18 iunie 1992

de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind asigurarea generală directă și de modificare a Directivelor 73/239/CEE și 88/357/CEE (a treia directivă privind „asigurarea generală”)

(JO L 228, 11.8.1992, p. 1)

Astfel cum a fost modificată prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►M1	Directiva 95/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 iunie 1995	L 168	7	18.7.1995
►M2	Directiva 2000/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 noiembrie 2000	L 290	27	17.11.2000
►M3	Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002	L 35	1	11.2.2003
►M4	Directiva 2005/1/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2005	L 79	9	24.3.2005
►M5	Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 noiembrie 2005	L 323	1	9.12.2005
►M6	Directiva 2007/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 septembrie 2007	L 247	1	21.9.2007
►M7	Directiva 2008/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 2008	L 81	69	20.3.2008

NB: Această versiune consolidată conține referiri la unitatea de cont europeană și/sau la ECU, care trebuie interpretate ca referiri la moneda euro, începând cu 1 ianuarie 1999 — Regulamentul (CEE) nr. 3308/80 al Consiliului (JO L 345, 20.12.1980, p. 1) și Regulamentul (CE) nr. 1103/97 al Consiliului (JO L 162, 19.6.1997, p. 1).

▼B

DIRECTIVA 92/49/CEE A CONSILIULUI

din 18 iunie 1992

de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind asigurarea generală directă și de modificare a Directivelor 73/239/CEE și 88/357/CEE (a treia directivă privind „asigurarea generală")

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolul 57 alineatul (2) și articolul 66,

având în vedere propunerea Comisiei ([1]),

în cooperare cu Parlamentul European ([2]),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ([3]),

(1) întrucât este necesară realizarea pieței interne în sectorul asigurării generale directe, atât din punctul de vedere al libertății de stabilire, cât și din punctul de vedere al libertății de a presta servicii, pentru a facilita ca întreprinderile de asigurare cu sediul social în Comunitate să acopere riscuri din interiorul Comunității;

(2) întrucât a doua Directivă 88/357/CEE a Consiliului din 22 iunie 1988 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind asigurarea generală directă, de stabilire a dispozițiilor destinate să faciliteze exercitarea efectivă a liberei prestări de servicii și de modificare a Directivei 73/239/CEE ([4]) a contribuit deja semnificativ la realizarea pieței interne în sectorul asigurării generale directe, acordând titularilor de polițe care, date fiind calitatea și importanța lor sau natura riscului ce trebuie acoperit, nu au nevoie de o protecție specială în statul membru în care apare riscul, libertatea deplină de a apela la piața cea mai largă a asigurărilor;

(3) întrucât, în consecință, Directiva 88/357/CEE reprezintă astfel o etapă importantă spre apropierea piețelor naționale într-o piață integrată, iar această etapă trebuie completată cu alte instrumente comunitare pentru a da posibilitatea tuturor titularilor de polițe, indiferent de statutul și importanța lor sau de natura riscului care trebuie asigurat, să se poată adresa oricărui asigurător cu sediul social în cadrul Comunității care își desfășoară activitatea acolo, în conformitate cu dreptul de stabilire sau de libertate de a presta servicii, garantându-le în același timp o protecție adecvată;

(4) întrucât prezenta directivă se înscrie în legislația comunitară deja în vigoare care include prima Directivă 73/239/CEE a Consiliului din 24 iulie 1973 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare generală directă ([5]) și Directiva 91/674/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1991 privind situațiile financiare anuale și situațiile financiare consolidate ale întreprinderilor de asigurare ([6]);

(5) întrucât abordarea adoptată constă în realizarea unei armonizări esențiale, necesare și suficiente pentru a obține recunoașterea reciprocă a autorizațiilor și a sistemelor de control prudențial, făcând astfel posibilă acordarea unei autorizații unice valabile pe întreg teritoriul Comunității și aplicarea principiului controlului de către statul membru de origine;

([1]) JO C 244, 28.9.1990, p. 28 și JO C 93, 13.4.1992, p. 1.
([2]) JO C 67, 16.3.1992, p. 98 și JO C 150, 15.06.1992.
([3]) JO C 102, 18.4.1991, p. 7.
([4]) JO L 172, 4.7.1988, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 90/618/CEE (JO L 330, 29.11.1990, p. 44).
([5]) JO L 228, 16.8.1973, p. 3. Directivă modificată ultima dată prin Directiva 90/618/CEE (JO L 330, 29.11.1990, p. 44).
([6]) JO L 374, 31.12.1991, p. 7.

▼B

(6) întrucât, în consecință, inițierea și exercitarea activității în domeniul asigurărilor trebuie, de acum înainte, supusă acordării unei singure autorizații administrative, emisă de către autoritățile din statul membru în care întreprinderea de asigurare își are sediul social; întrucât o astfel de autorizație permite unei întreprinderi să își desfășoare activitățile pe întreg teritoriul Comunității în conformitate cu dreptul de stabilire sau în conformitate cu libertatea de a presta servicii; întrucât statul membru în care se află sucursala sau de libertate de a presta servicii nu va mai putea solicita o nouă autorizare a întreprinderilor de asigurare care doresc să desfășoare activități de asigurare în statul în cauză și care au fost deja autorizate în statul membru de origine; întrucât, în consecință, este necesar să se modifice în acest sens Directivele 73/239/CEE și 88/357/CEE;

(7) întrucât autoritățile competente din statul membru de origine vor fi de acum înainte responsabile pentru supravegherea solidității financiare a întreprinderii de asigurare, în special în ceea ce privește solvabilitatea acesteia și constituirea unor provizioane tehnice suficiente, precum și reprezentarea acestor provizioane prin active congruente;

(8) întrucât anumite prevederi ale prezentei directive definesc standarde minime; întrucât statul membru de origine poate adopta norme mai stricte pentru întreprinderile de asigurare autorizate de autoritățile sale competente;

(9) întrucât autoritățile competente din statele membre trebuie să aibă la dispoziție mijloacele de control necesare pentru a asigura desfășurarea ordonată a activității întreprinderii de asigurare pe întreg teritoriul Comunității, indiferent dacă se desfășoară în conformitate cu dreptul de stabilire sau în conformitate cu libertatea de a presta servicii; întrucât acestea trebuie să poată introduce, în special, măsuri de protecție adecvate sau să impună sancțiuni pentru a preveni neregulile și eventualele încălcări ale prevederilor privind controlul asigurărilor;

(10) întrucât piața internă presupune un spațiu fără frontiere interne și implică accesul la ansamblul activităților de asigurare generală în toată Comunitatea și, în consecință, posibilitatea pentru orice asigurător autorizat în mod corespunzător de a acoperi orice risc dintre cele menționate în anexa la Directiva 73/239/CEE; întrucât în acest scop este necesară suprimarea oricărui monopol de care se bucură anumite organisme în anumite state membre pentru acoperirea anumitor riscuri;

(11) întrucât trebuie adoptate dispozițiile privind transferul de portofoliu în regimul juridic al autorizației unice introduse de prezenta directivă;

(12) întrucât Directiva 91/674/CEE a realizat deja armonizarea esențială a dispozițiilor statelor membre privind constituirea provizioanelor tehnice pe care asigurătorii trebuie să le constituie ca garanție a angajamentelor subscrise, armonizare care permite acordarea avantajului de recunoaștere reciprocă a acestor provizioane;

(13) întrucât trebuie coordonate normele privind diversificarea, localizarea și congruența activelor de reprezentare a provizioanelor tehnice pentru a facilita recunoașterea reciprocă a dispozițiilor statelor membre; întrucât această coordonare trebuie să aibă în vedere măsurile adoptate pentru libera circulație a capitalului de Directiva 88/361/CEE a Consiliului din 24 iunie 1988 pentru punerea în aplicare a articolului 67 din tratat ([1]), precum și progresele Comunității în vederea realizării uniunii economice și monetare;

([1]) JO L 178, 8.7.1988, p. 5.

▼B

(14) întrucât, cu toate acestea, statul membru de origine nu poate cere întreprinderilor de asigurare să plaseze activele de reprezentare a provizioanelor tehnice în categorii de active determinate, astfel de cerințe fiind incompatibile cu măsurile privind libera circulația a capitalului prevăzute de Directiva 88/361/CEE;

(15) întrucât, până la adoptarea unei directive privind serviciile de investiții care să armonizeze printre altele definiția noțiunii de piață reglementată, este necesar, în sensul prezentei directive și fără a aduce atingere viitoarei armonizări, să se dea o definiție provizorie acestei noțiuni, care va fi înlocuită de definiția făcând obiectul unei armonizări comunitare, prin care responsabilitățile încredințate în domeniu de prezenta directivă, în mod tranzitoriu, statului membru de origine al întreprinderii de asigurare vor fi încredințate statului membru de origine a pieței;

(16) întrucât este necesar să se completeze lista elementelor care ar putea fi utilizate pentru a constitui marja de solvabilitate cerută de Directiva 73/239/CEE, pentru a avea în vedere noile instrumente financiare și facilitățile acordate celorlalte instituții financiare pentru alimentarea propriilor fonduri;

(17) întrucât, în cadrul unei piețe integrate de asigurări, trebuie să se acorde titularilor de polițe care, date fiind calitatea, importanța lor sau natura riscului care trebuie acoperit, nu au nevoie de o protecție specială în statul membru în care este situat riscul, deplina libertate de alegere a legii aplicabile contractului de asigurare;

(18) întrucât armonizarea legislației privind contractul de asigurare nu este o condiție prealabilă realizării pieței interne de asigurări; întrucât, în consecință, posibilitatea oferită statelor membre de a impune aplicarea legislației lor contractelor de asigurare care acoperă riscuri situate pe teritoriul lor poate oferi garanții suficiente titularilor polițelor de asigurare care au nevoie de o protecție specială;

(19) întrucât, în cadrul unei piețe interne, este în interesul titularului de poliță de asigurare să aibă acces la cea mai largă gamă de produse de asigurare oferite în Comunitate, pentru a putea alege dintre acestea pe cel care se potrivește cel mai bine nevoilor sale; întrucât statul membru în care este situat riscul ar trebui să se asigure că nu există nici un obstacol în comercializarea pe teritoriul său a produselor de asigurare oferite în Comunitate, în măsura în care acestea nu contravin dispozițiilor legale de interes general în vigoare în statul membru în care este situat riscul și, în măsura în care interesul general nu este protejat de normele din statul membru de origine, este necesar să se aplice aceste dispoziții, fără discriminări, tuturor întreprinderilor care acționează în statul membru în cauză și trebuie să fie în mod obiectiv necesare și proporționale cu obiectivul urmărit;

(20) întrucât este necesar ca statele membre să fie în măsură să se asigure că produsele de asigurare și documentația contractuală utilizată pentru acoperirea riscurilor situate pe teritoriul lor, în conformitate cu dreptul de stabilire sau libertatea de a presta servicii, respectă dispozițiile legale speciale de interes general aplicabile; întrucât este necesar ca sistemele de control care trebuie utilizate să se adapteze cerințelor pieței interne fără a putea constitui o condiție prealabilă exercitării activității de asigurare; întrucât, din acest punct de vedere, sistemele de autorizare prealabilă a condițiilor de asigurare nu par justificate; întrucât ar trebui prevăzute, în consecință, alte sisteme mai adecvate cerințelor pieței interne, care să permită oricărui stat membru să garanteze protejarea esențială a titularilor de polițe de asigurare;

(21) întrucât este de preferat ca titularul de poliță de asigurare, în cazul în care este vorba de o persoană fizică, să fie informat de către

▼B

întreprinderea de asigurare despre legea aplicabilă contractului, precum și asupra dispozițiilor privind examinarea contestațiilor titularilor de polițe de asigurare în legătură cu contractul;

(22) întrucât în anumite state membre asigurarea de sănătate privată sau încheiată pe bază de voluntariat se substituie parțial sau integral acoperirii în caz de boală oferită de sistemele de asigurări sociale;

(23) întrucât natura și consecințele sociale ale contractelor de asigurare de boală justifică faptul că autoritățile statului membru în care este situat riscul cer notificarea sistematică a condițiilor generale și speciale ale acestor contracte pentru a verifica dacă acestea se substituie parțial sau integral acoperirii de boală oferite de sistemul de asigurări sociale; întrucât această verificare nu trebuie să fie o condiție prealabilă a comercializării acestor produse; întrucât natura specială a asigurării de boală, în cazul în care se substituie parțial sau integral acoperirii de boală oferite de sistemul de asigurări sociale, o distinge de celelalte clase ale asigurării pentru daune sau ale asigurării de viață în măsura în care este necesar să se garanteze accesul efectiv al titularilor de polițe la o asigurare de sănătate privată sau subscrisă pe bază de voluntariat indiferent de vârsta sau de starea sănătății lor;

(24) întrucât anumite state membre au adoptat în acest scop dispoziții legale speciale; întrucât, în interesul general, este posibil să se adopte sau să se mențină astfel de dispoziții legale atât timp cât nu limitează necorespunzător dreptul de stabilire sau libertatea de a presta servicii, înțelegându-se că aceste dispoziții trebuie să se aplice în același fel indiferent care este statul de origine al întreprinderii; întrucât natura dispozițiilor legale în cauză poate varia în funcție de situația care prevalează în statul membru care le adoptă; întrucât aceste dispoziții pot prevedea absența unei limitări a adeziunii, o tarifare uniformă în funcție de tipul de contract și de acoperirea de viață; întrucât același obiectiv poate fi atins, de asemenea, în cazul în care se cere întreprinderilor care oferă o asigurare de sănătate privată sau subscrisă pe bază de voluntariat să propună contracte tip a căror acoperire să fie aliniată aceleia a sistemelor legale de asigurări sociale și pentru care prima să fie egală sau inferioară unei limite maxime prestabilite și care să participe la sisteme de compensare a pierderilor; întrucât s-ar putea de asemenea cere ca baza tehnică a asigurării de sănătate private sau subscrise pe bază de voluntariat să fie analogă celei de asigurare de viață;

(25) întrucât, dată fiind coordonarea realizată prin Directiva 73/239/CEE, modificată de prezenta directivă, posibilitatea acordată prin articolul 7 alineatul (2) litera (c) din prezenta directivă Republicii Federale Germania de a interzice cumularea asigurării de sănătate cu alte clase de asigurare nu mai este justificată și prin urmare este necesar să se elimine;

(26) întrucât statele membre pot cere oricărei întreprinderi de asigurare care încheie pe teritoriul lor, pe riscuri proprii, asigurări obligatorii pentru accidente de muncă să respecte dispozițiile speciale prevăzute în legislația lor internă pentru această asigurare; întrucât această cerință nu poate fi aplicabilă, cu toate acestea, dispozițiilor privind supravegherea financiară, care țin de competența exclusivă a statului membru de origine;

(27) întrucât exercitarea libertății de stabilire necesită prezența permanentă a unei sucursale în statul membru; întrucât, în cazul asigurării de răspundere civilă auto, pentru a lua în considerare interesele speciale ale asiguraților și ale victimelor este nevoie să existe în statul membru în care se află sucursala structuri adecvate responsabile pentru colectarea tuturor informațiilor necesare privind dosarele de despăgubire pentru acest risc, care să dispună de competențe suficiente pentru a reprezenta între-

▼B

prinderea în relația cu persoane care au suferit un prejudiciu și care ar putea cere o despăgubire, inclusiv plata acesteia, și pentru a reprezenta întreprinderea sau, dacă este necesar, pentru a numi un reprezentat al acesteia în fața tribunalelor și autorităților statului membru în cauză, în ceea ce privește cererile de despăgubire;

(28) întrucât, în cadrul pieței interne, nici un stat membru nu mai poate interzice exercitarea simultană a activității de asigurare pe teritoriul său în conformitate cu dreptul de stabilire și în conformitate cu libertatea de a presta servicii; întrucât ar trebui deci eliminată posibilitatea acordată în acest domeniu statelor membre prin Directiva 88/357/CEE;

(29) întrucât trebuie prevăzut un regim de sancțiuni aplicabile în cazul în care întreprinderea de asigurare nu respectă dispozițiile de interes general care îi sunt aplicabile în statul membru în care este situat riscul;

(30) întrucât anumite state membre nu supun operațiunile de asigurare nici unei forme de impozitări indirecte, în timp ce majoritatea le aplică taxe speciale și alte forme de contribuții, inclusiv suprataxe destinate unor organisme de compensare; întrucât în statele membre în care sunt percepute aceste taxe și contribuții, structura și rata acestora variază semnificativ; întrucât este necesar să se evite crearea, de către diferențele existente, a unor distorsiuni ale concurenței pentru serviciile de asigurare între statele membre; întrucât, sub rezerva unei armonizări ulterioare, aplicarea regimului fiscal, precum și a altor forme de contribuții prevăzute de statul membru în care este situat riscul, poate remedia un astfel de inconvenient și întrucât statele membre sunt responsabile pentru stabilirea modalităților destinate să asigure perceperea acestor taxe și contribuții;

(31) întrucât ar putea fi necesare la anumite intervale de timp modificări tehnice ale normelor detaliate prevăzute în prezenta directivă pentru a ține seama de evoluția viitoare a sectorului asigurărilor; întrucât Comisia va face astfel de modificări, în măsura în care acestea vor fi necesare, după consultarea Comitetului de asigurări instituit prin Directiva 91/675/CEE [1], în cadrul competențelor executive conferite Comisiei de prevederile din Tratat;

(32) întrucât este necesar să se prevadă dispoziții speciale pentru a asigura trecerea de la regimul juridic existent în momentul punerii în aplicare a prezentei directive la regimul instituit de aceasta; întrucât aceste dispoziții trebuie să aibă ca obiectiv evitarea unui volum suplimentar de muncă pentru autoritățile competente ale statelor membre;

(33) întrucât, în temeiul articolului 8C din tratat, este necesar să se aibă în vedere amploarea efortului care trebuie făcut de anumite economii cu un nivel diferit de dezvoltare; întrucât este oportun să se acorde anumitor state membre un regim tranzitoriu care să permită aplicarea în etape a prezentei directive,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

DEFINIȚII ȘI DOMENIU DE APLICARE

Articolul 1

În sensul prezentei directive, se înțelege prin:

[1] JO L 374, 31.12.1991, p. 32.

▼B

(a) „întreprindere de asigurare”: orice întreprindere care a primit autorizația administrativă în conformitate cu articolul 6 din Directiva 73/239/CEE;

(b) „sucursală”: orice agenție sau sucursală a unei întreprinderi de asigurare, având în vedere articolul 3 din Directiva 88/357/CEE;

(c) „stat membru de origine”: statul membru în care este situat sediul social al întreprinderii de asigurare care acoperă riscul;

(d) „stat membru în care se află sucursala”: statul membru în care este situată sucursala care acoperă riscul;

(e) „stat membru de prestare a serviciilor”: statul membru în care este situat riscul în conformitate cu articolul 2 litera (d) din Directiva 88/357/CEE, în cazul în care este acoperit de o întreprindere de asigurare sau o sucursală situată într-un alt stat membru;

(f) „control”: legătura care există între o întreprindere mamă și o filială, în conformitate cu prevederile articolului 1 din Directiva 83/349/CEE [1] sau o relație de aceeași natură între orice persoană fizică sau juridică și o întreprindere;

(g) „participație calificată”: deținerea într-o întreprindere, direct sau indirect, a cel puțin 10 % din capital sau din drepturile de vot sau orice altă posibilitate de a exercita o influență semnificativă asupra administrării întreprinderii în care este deținută participația.

▼M6

În sensul prezentei definiții, la articolele 8 și 15 și în cazul celorlalte cote de participație menționate la articolul 15, se ține seama de drepturile de vot menționate la articolele 9 și 10 din Directiva 2004/109/CE [2], precum și de condițiile de cumulare stabilite la articolul 12 alineatele (4) și (5) din directiva respectivă.

Statele membre nu țin seama de drepturile de vot sau de acțiunile pe care le pot deține societățile de investiții sau instituțiile de credit ca urmare a subscrierii de instrumente financiare și/sau a plasării instrumentelor financiare în baza unui angajament ferm, prevăzute în anexa I secțiunea A punctul 6 la Directiva 2004/39/CE [3], cu condiția ca drepturile respective să nu fie exercitate sau utilizate în vreun alt mod pentru a interveni în administrarea activității emitentului, pe de o parte, și cedate în termen de un an de la data achiziției, pe de altă parte;

▼B

(h) „întreprindere mamă”: o întreprindere mamă, astfel cum a fost definită la articolele 1 și 2 din Directiva 83/349/CEE;

(i) „filială”: o întreprindere filială în sensul articolelor 1 și 2 din Directiva 83/349/CEE; orice întreprindere filială a unei societăți filiale este considerată de asemenea filială a întreprinderii mamă care conduce aceste societăți;

(j) „piață reglementată”: o piață financiară considerată de statul membru de origine al întreprinderii ca piață reglementată în așteptarea unui definiții stabilite în cadrul unei directive „privind serviciile de investiții” și caracterizată prin:

— o funcționare regulată

([1]) JO L 193, 18.7.1983, p. 1.

([2]) Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată (JO L 390, 31.12.2004, p. 38).

([3]) Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare (JO L 145, 30.4.2004, p. 1). Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2007/44/CE (JO L 247, 21.9.2007, p. 1).

▼B

și

— faptul că dispozițiile stabilite sau aprobate de autoritățile corespunzătoare definesc condițiile de funcționare a pieței, condițiile de acces pe piață, precum și, în cazul în care se aplică Directiva 79/279/CEE a Consiliului din 5 martie 1979 de coordonare a condițiilor de admitere a valorilor mobiliare la cota oficială a unei burse de valori ([1]), condițiile de admitere la cotația stabilită de directiva în cauză și, în care directiva în cauză nu se aplică, condițiile ce trebuie îndeplinite de aceste instrumente financiare pentru a putea fi efectiv negociate pe piață.

În sensul prezentei directive, o piață reglementată poate fi situată într-un stat membru sau într-o țară terță. În cel de-al doilea caz, piața trebuie recunoscută de către statul membru de origine al întreprinderii și trebuie să îndeplinească cerințe comparabile. Orice instrument financiar negociat trebuie să fie de o calitate comparabilă cu cea a instrumentelor negociate pe piața sau piețele reglementate ale statului membru în cauză;

(k) „autorități competente”: autoritățile naționale abilitate, în temeiul unei legi sau reglementări, să controleze întreprinderile de asigurare;

▼M1

(l) „legături strânse” înseamnă o situație în care una sau mai multe persoane fizice sau juridice sunt legate prin:

(a) „participație”, însemnând deținerea, în mod direct sau prin control, a 20 % sau mai mult din drepturile de vot sau din capitalul unei întreprinderi sau

(b) „control”, însemnând relația dintre o întreprindere mamă și o filială, în toate cazurile menționate la articolul 1 alineatele (1) și (2) din Directiva 83/349/CEE ([2]) sau o relație similară între orice persoană fizică sau juridică și o întreprindere; orice filială a unei filiale este considerată, de asemenea, o filială a întreprinderii mamă care se află la conducerea acelor întreprinderi.

Situația în care două sau mai multe persoane fizice sau juridice sunt legate permanent de una și aceeași persoană, printr-o relație de control, este, de asemenea, considerată ca o legătură strânsă între persoanele în cauză.

▼B

Articolul 2

(1) Prezenta directivă reglementează asigurările și întreprinderile menționate la articolul 1 din Directiva 73/239/CEE.

(2) Prezenta directivă nu reglementează asigurările, operațiunile, întreprinderile și instituțiile care nu intră sub incidența Directivei 73/239/CEE, nici organismele menționate la articolul 4 din directiva în cauză.

Articolul 3

Fără a aduce atingere articolului 2 alineatul (2), statele membre adoptă toate prevederile necesare pentru ca monopolurile privind inițierea activității în anumite clase de asigurări, acordate organismelor stabilite pe teritoriul lor și menționate la articolul 4 din Directiva 73/239/CEE, să fie eliminate până la 1 iulie 1994.

([1]) JO L 66, 13.3.1979, p. 21. Directivă modificată ultima dată de Directiva 82/148/CEE (JO L 62, 5.3.1982, p. 22).

([2]) JO L 193, 18.7.1983, p. 1, directivă modificată ultima dată de Directiva 90/605/CEE (JO L 317, 16.11.1990, p. 60).

▼B

TITLUL II

INIȚIEREA ACTIVITĂȚII DE ASIGURARE

Articolul 4

Articolul 6 din Directiva 73/239/CEE se înlocuiește cu următoarele:

„*Articolul 6*

Inițierea activității de asigurare directă este condiționată de emiterea unei autorizații administrative prealabile.

Această autorizație se obține de la autoritățile statului membru de origine de către:

(a) întreprinderea care își stabilește sediul social pe teritoriul statului membru în cauză;

(b) întreprinderea care, după ce a primit autorizația menționată la primul paragraf, își extinde activitățile la ansamblul unei clase de asigurare sau la alte clase de asigurare.”

Articolul 5

Articolul 7 din Directiva 73/239/CEE se înlocuiește cu următoarele:

„*Articolul 7*

(1) Autorizația este valabilă în întreaga Comunitate. Aceasta permite întreprinderii să desfășoare activități în Comunitate, în conformitate cu dreptul de stabilire sau cu libertatea de a presta servicii.

(2) Autorizația se acordă pentru o anumită clasă de asigurare. Aceasta include întreaga clasă, cu excepția situației în care solicitantul dorește să acopere numai unele riscuri incluse în clasa de asigurare în cauză, conform celor menționate în titlul A din anexă.

Cu toate acestea:

(a) fiecare stat membru are libertatea de a acorda autorizația pentru grupele de clase de asigurare menționate în titlul B din anexă, dându-i denumirea corespunzătoare care este prevăzută în anexă;

(b) autorizația emisă pentru o clasă de asigurare sau un grup de clase de asigurare este valabilă și pentru garantarea riscurilor auxiliare dintr-o altă clasă de asigurare, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute în titlul C din anexă.”

Articolul 6

Articolul 8 din Directiva 73/239/CEE se înlocuiește cu următoarele:

„*Articolul 8*

(1) Statul membru de origine cere întreprinderilor de asigurare care solicită autorizația:

(a) să adopte una dintre următoarele forme în ceea ce privește:

— Regatul Belgiei: «société anonyme— naamloze vennootschap», «société en commandite par actions— commanditaire vennootschap op aandelen», «association d'assurance mutuelle— onderlinge verzekeringsvereniging», «société coopérative— coöperatieve vennootschap»;

— Regatul Danemarcei: aktieselskaber, gensidige selskaber;

▼B

— Republica Federală Germania: Aktiengesellschaft, Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit, öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen;

— Republica Franceză: société anonyme, société d'assurance mutuelle, institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale, institution de prévoyance régie par le code rural ainsi que mutuelles régies par le code de la mutualité;

— Irlanda: incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited;

— Republica Italiană: società per azioni, società cooperativa, mutua di assicurazione;

— Marele Ducat al Luxemburgului: société anonyme, société en commandite par actions, association d'assurances mutuelles, société coopérative;

— Regatul Țărilor de Jos: naamloze vennootschap, onderlinge waarborgmaatschappij;

— Regatul Unit: incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited, societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts, societies registered under the Friendly Societies Acts, the association of underwriters known as Lloyd's;

— Republica Elenă: ανώνυμη εταιρεία, Αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός;

— Spania: sociedad anónima, sociedad mutua, sociedad cooperativa;

— Republica Portugheză: sociedade anónima, mútua de seguros.

Întreprinderea de asigurare va putea, de asemenea, să adopte forma de întreprindere europeană, atunci când aceasta va fi creată.

În plus, statele membre pot crea, după caz, întreprinderi care să adopte o formă de drept public, în cazul în care aceste organisme vor avea ca obiect de activitate desfășurarea de operațiuni de asigurare în condiții echivalente celor ale întreprinderilor de drept privat;

(b) să își limiteze obiectul de activitate la activitatea de asigurare și la operațiunile care decurg direct din aceasta, excluzând orice altă activitate comercială;

(c) să prezinte un program de activități în conformitate cu articolul 9;

(d) să posede fondul minim de garantare prevăzut la articolul 17 alineatul (2);

(e) să fie administrate eficient de persoane care îndeplinesc condițiile impuse privind reputația și calificarea sau experiența profesională.

(2) Întreprinderea care solicită autorizația pentru extinderea activităților la alte clase de asigurare sau extinderea unei autorizații care include numai o parte din riscurile unei clase de asigurare trebuie să prezinte un program de activități în conformitate cu articolul 9.

În plus, întreprinderea trebuie să prezinte dovada că are marja de solvabilitate prevăzută la articolul 16 și, în cazul în care pentru aceste alte clase de asigurare articolul 17 alineatul (2) impune un fond de garantare minim mai mare decât înainte, că posedă acest fond minim.

▼B

(3) Prezenta directivă nu împiedică statele membre să mențină sau să introducă acte cu putere de lege sau acte administrative care să prevadă aprobarea statutelor și comunicarea oricărui document necesar exercitării normale a controlului.

Cu toate acestea, statele membre nu adoptă dispoziții impunând aprobarea prealabilă sau comunicarea sistematică a condițiilor generale și speciale ale polițelor de asigurare, tarifelor și formularelor și a altor imprimate pe care întreprinderea intenționează să le utilizeze în relațiile cu titularii de polițe de asigurare.

Statele membre nu pot menține sau introduce notificarea prealabilă sau aprobarea majorărilor de tarife propuse, decât ca element al unui sistem general de control al prețurilor.

Prezenta directivă nu împiedică statele membre să supună întreprinderile care solicită sau care au obținut autorizația pentru clasa nr. 18 din titlul A din anexă controlului mijloacelor directe sau indirecte privind personalul și materialele, inclusiv calificarea echipelor medicale și calitatea echipamentelor de care dispun pentru a face față angajamentelor din această clasă de asigurare.

(4) Dispozițiile menționate anterior nu pot prevedea examinarea cererii de autorizare în funcție de nevoile economice ale pieței.”

Articolul 7

Articolul 9 din Directiva 73/239/CEE se înlocuiește cu următoarele:

„Articolul 9

Programul de activități menționat la articolul 8 alineatul (1) litera (c) trebuie să conțină indicațiile sau justificările privind:

(a) natura riscurilor pe care întreprinderea își propune să le garanteze;

(b) principiile directoare privind reasigurările;

(c) elementele care constituie fondul de garantare minim;

(d) estimări privind cheltuielile de instalare a serviciilor administrative și a rețelei de producție; mijloacele financiare pentru acoperirea acestor cheltuieli și, în cazul în care riscurile acoperite fac parte din clasa nr. 18 din titlul A din anexă, mijloacele de care întreprinderile dispun pentru furnizarea asistenței promise;

în plus, pentru primele trei exerciții financiare:

(e) estimări privind cheltuielile de gestionare, altele decât cele de instalare, în special cheltuielile generale curente și comisioanele;

(f) estimări privind primele sau cotizațiile și cererile de despăgubire;

(g) situația probabilă a trezoreriei;

(h) estimările privind mijloacele financiare destinate acoperirii angajamentelor și marjei de solvabilitate.”

Articolul 8

Autoritățile competente ale statului membru de origine nu acordă autorizația care permite inițierea activității de asigurare de către o întreprindere înainte de a fi informate asupra identității acționarilor sau asociaților, direcți sau indirecți, persoane fizice sau juridice, care dețin o participație calificată la întreprindere, și asupra valorii acestei participații.

Pentru a ține seama de nevoia de a garanta o gestionare sigură și prudentă a întreprinderii de asigurare, aceste autorități refuză emiterea

▼B

autorizației în cazul în care nu sunt satisfăcute de calitatea acționarilor sau asociaților.

TITLUL III

ARMONIZAREA CONDIȚIILOR DE EXERCITARE

Capitolul 1

Articolul 9

Articolul 13 din Directiva 73/239/CEE se înlocuiește cu următoarele:

„*Articolul 13*

(1) Supravegherea financiară a unei întreprinderi de asigurare, inclusiv a activităților pe care le exercită prin intermediul sucursalelor și prin prestarea de servicii, este de competența exclusivă a statului membru de origine.

(2) Supravegherea financiară cuprinde în special verificarea, pentru ansamblul activităților întreprinderii de asigurare, a solvabilității sale și a constituirii provizioanelor tehnice și a activelor reprezentative în conformitate cu reglementările și practicile stabilite în statul membru de origine, în temeiul dispozițiilor adoptate la nivel comunitar.

În cazul în care întreprinderile de asigurare în cauză sunt autorizate să acopere riscurile incluse în clasa nr. 18 din titlul A din anexă, supravegherea se extinde, de asemenea, la controlul mijloacelor tehnice de care dispun întreprinderile pentru a efectua operațiile de asistență pe care se angajează să le efectueze, în măsura în care legislația statului membru de origine prevede un control al acestor mijloace.

(3) Autoritățile competente ale statului de origine solicită ca fiecare întreprindere de asigurare să dispună de o bună organizare administrativă și contabilă și de proceduri de control intern adecvate.”

Articolul 10

Articolul 14 din Directiva 73/239/CEE se înlocuiește cu următoarele:

„*Articolul 14*

Statele membre ale sucursalei prevăd că, în cazul în care o întreprindere de asigurare autorizată în alt stat membru își exercită activitatea printr-o sucursală, autoritățile competente din statul membru de origine pot efectua ele însele, sau prin intermediul unor persoane pe care le numesc în acest scop, verificări la fața locului ale informațiilor necesare controlului financiar al întreprinderii, după informarea prealabilă a autorităților competente din statul membru în care se află sucursala. Autoritățile din statul membru în care se află sucursala pot participa la această verificare.”

Articolul 11

La articolul 19 din Directiva 73/239/CEE, alineatele (2) și (3) se înlocuiesc cu următoarele:

„(2) Statele membre solicită întreprinderilor de asigurare cu sediul social pe teritoriul lor să prezinte periodic documente necesare exercitării controlului, precum și documente statistice. Autoritățile competente

▼B

își furnizează reciproc orice documente și informații utile pentru exercitarea controlului.

(3) Fiecare stat membru adoptă toate dispozițiile utile pentru a se asigura că autoritățile competente dispun de competențele și mijloacelor necesare pentru a controla activitățile întreprinderilor de asigurare cu sediul social pe teritoriile lor, inclusiv activitățile desfășurate în afara teritoriilor în cauză, în conformitate cu directivele Consiliului privind aceste activități și pentru punerea lor în aplicare.

Aceste competențe și mijloace trebuie să confere autorităților competente în special posibilitatea:

(a) să se informeze în mod detaliat asupra situației întreprinderii și întregii sale activități, în special prin:

— colectarea de informații sau solicitarea depunerii de documente privind activitățile de asigurare;

— efectuarea de verificări la fața locului la sediile întreprinderii;

(b) să adopte în ceea ce privește întreprinderea, conducătorii săi sau persoanele care o controlează, orice măsură adecvată și necesară pentru a asigura respectarea în continuare de către întreprindere a actelor cu putere de lege și actelor administrative pe care aceasta trebuie să le respecte în diversele state membre și în special respectarea planului de operațiuni în măsura în care acesta rămâne obligatoriu și pentru a preveni și remedia orice neregularitate dăunătoare intereselor asiguraților;

(c) să se asigure că aceste măsuri sunt aplicate, în cazul în care este nevoie prin constrângere, după caz pe cale juridică.

Statele membre pot prevedea, de asemenea, posibilitatea ca autoritățile competente să obțină orice informații privind contractele deținute de intermediari.”

Articolul 12

(1) La articolul 11 din Directiva 88/357/CEE, alineatele (2)-(7) se abrogă.

(2) În conformitate cu dispozițiile de drept intern, fiecare stat membru autorizează întreprinderile de asigurare cu sediul social pe teritoriul său să transfere, parțial sau integral, portofoliile lor de contracte, subscrise în conformitate cu dreptul de stabilire sau în conformitate cu libertatea de a presta servicii, unui concesionar stabilit în Comunitate, în cazul în care autoritățile competente din statul membru de origine al cesionarului certifică faptul că cesionarul are marja de solvabilitate necesară, în cazul în care este luat în considerare transferul.

(3) În cazul care o sucursală propune transferul, integral sau parțial, al portofoliului său, încheiat în conformitate cu dreptul de stabilire sau în conformitate cu libertatea de a presta servicii, trebuie consultat statul membru în care se află sucursala.

(4) În situațiile menționate în alineatele (2) și (3), autoritățile din statul membru de origine al întreprinderii cedente autorizează transferul în urma obținerii acordului din partea autorităților competente din statul membru în care sunt situate riscurile.

(5) În termen de trei luni de la primirea cererii, autoritățile competente din statele membre consultate transmit autorităților competente din statul membru de origine al întreprinderii de asigurare cedente avizul sau aprobarea lor; absența unui răspuns în perioada menționată din partea autorităților consultate se consideră echivalent cu un aviz favorabil sau o aprobare tacită.

(6) Transferul autorizat în conformitate cu prezentul articol se publică în conformitate cu dispozițiile de drept intern din statul membru în care este situat riscul. Un astfel de transfer este opozabil din oficiu titularilor

▼B

de polițe de asigurare, asiguraților sau oricărei alte persoane căreia îi revin drepturi sau obligații din contractele transferate.

Această prevedere nu afectează dreptul statelor membre de a oferi titularilor de polițe de asigurare posibilitatea de a rezilia contractul într-un termen stabilit de la data transferului.

Articolul 13

Articolul 20 din Directiva 73/239/CEE se înlocuiește cu următoarele:

„Articolul 20

(1) În cazul în care o întreprindere nu respectă prevederile articolului 15, autoritatea competentă din statul său membru de origine poate interzice vânzarea liberă a activelor întreprinderii după ce a comunicat intenția sa autorităților competente din statul membru în care sunt situate riscurile.

(2) În scopul restabilirii situației financiare a unei întreprinderi a cărei marjă de solvabilitate a scăzut sub minimul impus la articolul 16 alineatul (3), autoritatea competentă din statul membru de origine solicită prezentarea spre aprobare a unui plan de redresare.

În cazuri excepționale, în cazul în care autoritatea competentă consideră că situația financiară a întreprinderii va continua să se deterioreze, aceasta poate de asemenea limita sau interzice dispunerea liberă a activelor întreprinderii. Autoritatea competentă în cauză informează autoritățile din alte state membre pe teritoriul cărora întreprinderea își exercită activitatea despre toate măsurile adoptate, iar acestea din urmă, la cererea primei autorități, adoptă aceleași măsuri.

(3) În cazul în care marja de solvabilitate scade sub fondul de garantare definit la articolul 17, autoritatea competentă din statul membru de origine cere întreprinderii să-i prezinte spre aprobare un plan de finanțare pe termen scurt.

De asemenea, aceasta poate limita sau interzice dispunerea liberă a activelor întreprinderii. Informează autoritățile din alte state membre pe teritoriul cărora întreprinderea își exercită activitatea despre toate măsurile adoptate, iar acestea din urmă, la cererea primei autorități, adoptă aceleași măsuri.

(4) Autoritățile competente pot adopta, în plus, orice măsuri necesare pentru a proteja interesele asiguraților în cazurile prevăzute la alineatele (1), (2) și (3).

(5) Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a putea interzice în conformitate cu dispozițiile de drept intern dispunerea liberă a activelor situate pe teritoriul său, în cazurile prevăzute la alineatele (1), (2) și (3), la cererea statului membru de origine a întreprinderii, care desemnează activele care trebuie supuse unor astfel de măsuri.”

Articolul 14

Articolul 22 din Directiva 73/239/CEE se înlocuiește cu următoarele:

„Articolul 22

(1) Autorizația acordată unei întreprinderi de asigurare de către autoritatea competentă din statul membru de origine poate fi retrasă de autoritatea în cauză în cazul în care întreprinderea:

(a) nu folosește autorizația în termen de douăsprezece luni, renunță expres la aceasta sau încetează exercitarea activității pentru o perioadă mai mare de 6 luni, în cazul în care statul membru

▼B

în cauză nu a prevăzut că în astfel de cazuri autorizația devine caducă;

(b) nu mai îndeplinește condițiile de inițiere;

(c) nu a reușit în perioada acordată să adopte măsurile menționate în planul de redresare sau planul de finanțare prevăzut la articolul 20;

(d) nu își îndeplinește obligațiile care îi revin în conformitate cu reglementările care i se aplică.

În situația retragerii sau caducității autorizației, autoritatea competentă din statul membru de origine notifică autoritățile competente din alte state membre în consecință, iar acestea adoptă măsurile necesare pentru a împiedica întreprinderea în cauză să înceapă noi operațiuni pe teritoriul lor în conformitate cu dreptul de stabilire sau în conformitate cu libertatea de a presta servicii. Autoritatea competentă din statul membru de origine adoptă în plus, în cooperare cu autoritățile în cauză, toate măsurile necesare pentru a proteja interesele asiguraților și limitează în special dispunerea liberă a activelor întreprinderii în conformitate cu articolul 20 alineatul (1), alineatul (2) paragraful al doilea și alineatul (3), paragraful al doilea.

(2) Orice decizie de retragere a autorizației trebuie motivată precis și notificată întreprinderii în cauză.”

Articolul 15

▼M6

(1) Statele membre impun oricărei persoane fizice sau juridice sau unor astfel de persoane care acționează concertat (denumite în continuare „potențialul achizitor”), care a decis fie să achiziționeze, direct sau indirect, o participație calificată într-o întreprindere de asigurare, sau să majoreze, direct sau indirect, o astfel de participație calificată într-o întreprindere de asigurare, astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut să fie egală sau mai mare de 20 %, 30 % sau 50 % sau astfel încât întreprinderea de asigurare să devină filiala lor (denumită în continuare „proiect de achiziție”), să notifice mai întâi în scris autoritățile competente ale întreprinderii de asigurare în cadrul căreia intenționează să achiziționeze ori să majoreze o participație calificată, indicând valoarea participației vizate și informațiile relevante, astfel cum se prevede la articolul 15b alineatul (4). Nu este necesar ca statele membre să aplice pragul de 30 % în cazurile în care, în conformitate cu articolul 9 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2004/109/CE, aplică un prag de o treime.

———————

(2) Statele membre impun oricărei persoane fizice sau juridice care a decis să cedeze, direct sau indirect, o participație calificată într-o întreprindere de asigurare să notifice mai întâi în scris autoritățile competente din statul membru gazdă, indicând mărimea participației vizate. O astfel de persoană trebuie, de asemenea, să notifice autoritățile competente dacă a decis să își reducă participația calificată astfel încât proporția drepturilor de vot sau a capitalului deținut să scadă sub 20 %, 30 % sau 50 % sau astfel încât întreprinderea de asigurare să înceteze să mai fie filiala lor. Nu este necesar ca statele membre să aplice pragul de 30 % în cazurile în care, în conformitate cu articolul 9 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2004/109/CE, aplică un prag de o treime.

▼B

(3) Întreprinderile de asigurare informează autoritățile competente din statul membru de origine, imediat după ce iau cunoștință de acestea, despre achizițiile sau cesiunile de participații calificate la capitalul lor, care duc la creșterea sau scăderea participațiilor peste sau sub vreunul din pragurile prevăzute la alineatele (1) și (2).

▼B

De asemenea, întreprinderile de asigurare comunică, cel puțin o dată pe an, identitatea acționarilor sau asociaților care dețin participații calificate și valorile participațiilor menționate anterior, așa cum rezultă în special din datele înregistrate la adunările generale anuale ale acționarilor sau asociaților ori din informațiile primite în conformitate cu obligațiile privind întreprinderile cotate la o bursă de valori.

(4) În cazul în care influența exercitată de persoanele prevăzute la alineatul (1) este posibil să fie în detrimentul administrării stabile și prudente a întreprinderii de asigurare, statele membre dispun ca autoritățile competente din statul membru de origine să adopte toate măsurile necesare pentru a pune capăt acestei situații. Astfel de măsuri pot include în special ordine, sancțiuni împotriva conducătorilor sau suspendarea exercitării drepturilor de vot conferite de acțiunile sau părțile sociale deținute de acționarii sau asociații în cauză.

Măsuri similare se aplică persoanelor fizice sau juridice care nu își îndeplinesc obligația de notificare prealabilă prevăzută la alineatul (1). În cazul în care o participație este achiziționată în ciuda opoziției autorităților competente, statele membre prevăd fie suspendarea exercitării drepturilor de vot corespondente, fie nulitatea rezultatelor voturilor sau posibilitatea anulării acestora, independent de orice alte sancțiuni adoptate.

▼M6

Articolul 15a

(1) Autoritățile competente transmit potențialului achizitor, imediat și, în orice caz, în termen de două zile lucrătoare de la primirea notificării prevăzute la articolul 15 alineatul (1), precum și de la eventuala primire ulterioară a informațiilor menționate la alineatul (2) din prezentul articol, confirmarea de primire în scris.

Autoritățile competente au la dispoziție un termen de cel mult șaizeci de zile lucrătoare de la data confirmării scrise de primire a notificării și a tuturor documentelor pe care statele membre solicită să fie anexate notificării în baza listei menționate la articolul 15b alineatul (4) (denumit în continuare „termen de evaluare”), pentru a realiza evaluarea prevăzută la articolul 15b alineatul (1) (denumită în continuare „evaluarea”).

În momentul transmiterii confirmării de primire, autoritățile competente comunică potențialului achizitor data de expirare a termenului de evaluare.

(2) În cursul termenului de evaluare, dar nu mai târziu de cea de-a cincizecea zi lucrătoare a termenului respectiv, autoritățile competente pot, dacă este necesar, să solicite informațiile suplimentare necesare pentru finalizarea evaluării. O astfel de solicitare se face în scris, precizându-se informațiile suplimentare necesare.

Termenul de evaluare se întrerupe între data solicitării de informații de către autoritățile competente și data primirii răspunsului potențialului achizitor la această solicitare. Întreruperea nu poate depăși douăzeci de zile lucrătoare. Orice solicitări suplimentare formulate de autoritățile competente în vederea completării sau clarificării informațiilor sunt la discreția autorităților competente, dar nu pot conduce la întreruperea termenului de evaluare.

▼M6

(3) Autoritățile competente pot prelungi perioada de întrerupere menționată la alineatul (2) paragraful al doilea cu până la cel mult treizeci de zile lucrătoare în cazul în care potențialul achizitor este:

(a) stabilit sau face obiectul unor reglementări din afara Comunității; sau

(b) o persoană fizică sau juridică care nu face obiectul supravegherii în temeiul prezentei directive sau al Directivelor 85/611/CEE [1], 2002/83/CE [2], 2004/39/CE, 2005/68/CE [3] sau 2006/48/CE [4].

(4) În cazul în care autoritățile competente, la finalizarea evaluării, decid să se opună proiectului de achiziție, acestea informează în scris potențialul achizitor în termen de două zile lucrătoare și fără a depăși termenul de evaluare, indicând motivele care au stat la baza acestei decizii. În conformitate cu legislația internă, la cererea potențialului achizitor, se poate pune la dispoziția publicului o motivare corespunzătoare a deciziei. Aceasta nu împiedică un stat membru să permită autorității competente să facă publică motivarea respectivă, fără a fi necesară cererea potențialului achizitor.

(5) În cazul în care autoritățile competente nu se opun în scris proiectului de achiziție, în cursul termenului de evaluare, aceasta se consideră aprobată.

(6) Autoritățile competente pot stabili un termen maxim pentru finalizarea proiectului de achiziție și îl pot prelungi, atunci când este necesar.

(7) Statele membre nu pot impune cerințe mai stricte decât cele prevăzute de prezenta directivă pentru notificarea autorităților competente și pentru aprobarea de către acestea a unor achiziții directe sau indirecte de capital sau de drepturi de vot.

Articolul 15b

(1) La examinarea notificării prevăzute la articolul 15 alineatul (1) și a informațiilor menționate la articolul 15a alineatul (2), autoritățile competente evaluează, pentru a asigura administrarea sănătoasă și prudentă a întreprinderii de asigurare vizate de achiziție și ținând seama de posibila influență a potențialului achizitor asupra întreprinderii de asigurare, caracterul adecvat al potențialului achizitor, precum și soliditatea financiară a proiectului de achiziție, pe baza tuturor criteriilor următoare:

(a) reputația potențialului achizitor;

(b) reputația și experiența oricărei persoane care va conduce activitatea întreprinderii de asigurare în urma proiectului de achiziție;

(c) soliditatea financiară a potențialului achizitor, în special în ceea ce privește tipul de activitate desfășurată și prevăzută a se desfășura în cadrul întreprinderii de asigurare vizate de proiectul de achiziție;

(d) capacitatea întreprinderii de asigurare de a respecta și de a continua să respecte cerințele prudențiale care îi revin în temeiul prezentei

---

(1) Directiva 85/611/CEE a Consiliului din 20 decembrie 1985 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind anumite organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 375, 31.12.1985, p. 3). Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 79, 24.3.2005, p. 9).

(2) Directiva 2002/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 noiembrie 2002 privind asigurarea de viață (JO L 345, 19.12.2002, p. 1). Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2007/44/CE.

(3) Directiva 2005/68/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 noiembrie 2005 privind reasigurarea (JO L 323, 9.12.2005, p. 1). Directivă, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/44/CE.

(4) Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit (reformare) (JO L 177, 30.6.2006, p. 1). Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2007/44/CE.

▼M6

directive și, după caz, în temeiul altor directive, și anume Directivele 73/239/CEE, 98/78/CE ([1]), 2002/13/CE ([2]) și 2002/87/CE ([3]), în special cerința ca grupul din care va face parte să aibă o structură care să permită exercitarea unei supravegheri eficiente, schimbul eficient de informații între autoritățile competente și împărțirea responsabilităților între autoritățile competente;

(e) existența unor motive rezonabile de a suspecta că o operațiune sau o tentativă de spălare de bani sau de finanțare a unor acte de terorism în înțelesul articolului 1 din Directiva 2005/60/CE ([4]) a fost sau este săvârșită în legătură cu proiectul de achiziție sau că proiectul de achiziție ar putea crește un astfel de risc.

(2) Autoritățile competente se pot opune proiectului de achiziție numai în cazul în care există motive rezonabile în acest sens, în conformitate cu criteriile stabilite la alineatul (1), sau în cazul în care informațiile furnizate de potențialul achizitor sunt incomplete.

(3) Statele membre nu impun condiții prealabile în ceea ce privește cota de participație care trebuie să fie achiziționată și nici nu permit autorităților lor competente să examineze proiectul de achiziție în termenii nevoilor economice ale pieței.

(4) Statele membre fac publică o listă cu informațiile necesare pentru a efectua evaluarea și care trebuie furnizată autorităților competente în momentul notificării menționate la articolul 15 alineatul (1). Informațiile solicitate sunt proporționale cu și adaptate naturii potențialului achizitor și proiectului de achiziție. Statele membre nu solicită informații care nu prezintă relevanță pentru o evaluare prudențială.

(5) Fără a aduce atingere articolului 15a alineatele (1), (2) și (3), în cazul în care autoritatea competentă este notificată în legătură cu două sau mai multe proiecte de achiziție sau de majorare de participații calificate pentru aceeași întreprindere de asigurare, aceasta din urmă tratează potențialii achizitori în mod nediscriminatoriu.

Articolul 15c

(1) Autoritățile competente implicate acționează consultându-se reciproc pe deplin atunci când efectuează evaluarea, în cazul în care potențialul achizitor este:

(a) o instituție de credit, o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o societate de investiții sau o societate de administrare în înțelesul articolului 1a punctul 2 din Directiva 85/611/CEE (denumită în continuare „societate de administrare a OPCVM”) autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel vizat de achiziție;

(b) întreprinderea-mamă a unei instituții de credit, a unei întreprinderi de asigurare, a unei întreprinderi de reasigurare, a unei societăți de investiții sau a unei societăți de administrare a OPCVM, autorizată

([1]) Directiva 98/78/CE a Parlamentului European și Consiliului din 27 octombrie 1998 privind supravegherea suplimentară a întreprinderilor de asigurare și reasigurare parte a unui grup de asigurare sau reasigurare (JO L 330, 5.12.1998, p. 1). Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/68/CE.

([2]) Directiva 2002/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 martie 2002 de modificare a Directivei 73/239/CEE a Consiliului în ceea ce privește cerințele referitoare la marja de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare generală (JO L 77, 20.3.2002, p. 17).

([3]) Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar (JO L 35, 11.2.2003, p. 1). Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2005/1/CE.

([4]) Directiva 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului (JO L 309, 25.11.2005, p. 15).

▼M6

într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel vizat de achiziție; sau

(c) o persoană fizică sau juridică ce controlează o instituție de credit, o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o societate de investiții sau o societate de administrare a OPCVM, autorizată într-un alt stat membru sau într-un alt sector decât cel vizat de achiziție.

(2) Autoritățile competente își furnizează reciproc informații esențiale sau relevante pentru evaluare, fără întârzieri nejustificate. Astfel, acestea își comunică, la cerere, orice informație relevantă și, din oficiu, orice informație esențială. Orice decizie a autorității competente care a autorizat întreprinderea de asigurare vizată de proiectul de achiziție indică eventualele opinii sau rezerve formulate de autoritatea competentă responsabilă pentru potențialul achizitor.

▼B

Articolul 16

(1) Statele membre prevăd că toate persoanele care exercită sau care au exercitat o activitate pentru autoritățile competente, precum și auditorii sau experții acționând în numele autorităților competente sunt obligate să păstreze secretul profesional. Acest secret implică faptul că informațiile confidențiale pe care le primesc în cursul exercitării atribuțiilor de serviciu nu pot fi divulgate nici unei persoane sau autorități, decât sub formă de rezumat sau sinteză, astfel încât întreprinderile de asigurare individuale să nu poată fi identificate, fără a aduce atingere cazurilor reglementate dreptul penal.

În cazul în care o întreprindere de asigurare a fost declarată în stare de faliment sau se află în curs de lichidare judiciară, informațiile confidențiale care nu privesc terții implicați în încercările de salvare a societății pot fi, cu toate acestea, divulgate în cadrul unor proceduri civile sau comerciale.

(2) Alineatul (1) nu împiedică autoritățile competente din diverse state membre să facă schimburi de informații în conformitate cu directivele aplicabile întreprinderilor de asigurare. Aceste informații sunt supuse obligației de păstrare a secretului profesional prevăzute la alineatul (1).

▼M2

(3) Statele membre pot încheia acorduri de cooperare care prevăd schimbul de informații cu autoritățile competente din țări terțe sau cu autorități sau organisme din țări terțe, în sensul definiției de la alineatele (5) și (5a), numai în cazul în care informațiile comunicate fac obiectul unor garanții privind secretul profesional cel puțin echivalente cu cele menționate la prezentul articol. Acest schimb de informații trebuie să fie destinat îndeplinirii sarcinii de supraveghere a autorităților sau organismelor menționate.

În cazul în care informațiile provin dintr-un alt stat membru, acestea nu pot fi divulgate fără acordul explicit al autorităților competente care le-au transmis și, după caz, numai în scopul pentru care autoritățile în cauză și-au dat acordul.

▼M5

(4) Autoritățile competente care, în temeiul alineatului (1) sau (2), primesc informații confidențiale nu le pot utiliza decât în exercitarea funcțiilor lor:

— pentru a verifica respectarea condițiilor de acces la activitatea de asigurare și a controla mai ușor condițiile de exercitare a respectivei activități, în special în ceea ce privește provizioanele tehnice, marja de solvabilitate, organizarea administrativă și contabilă și controlul intern;

— pentru aplicarea sancțiunilor;

▼M5

— în cadrul unui recurs administrativ împotriva unei decizii a autorității competente sau

— în cadrul unor proceduri jurisdicționale inițiate în temeiul articolului 53 sau al unor dispoziții speciale prevăzute de prezenta directivă și de celelalte directive adoptate în sectorul asigurării și al reasigurării.

(5) Alineatele (1) și (4) nu împiedică schimbul de informații în interiorul aceluiași stat membru, în cazul în care există mai multe autorități competente, sau între statele membre, între autoritățile competente și:

— autoritățile investite cu misiunea publică de supraveghere a instituțiilor de credit și a celorlalte instituții financiare, precum și autoritățile responsabile cu supravegherea piețelor financiare;

— organismele implicate în procedurile de lichidare și de faliment ale întreprinderilor de asigurare și reasigurare și în alte proceduri similare și

— persoanele responsabile cu controlul legal al conturilor întreprinderilor de asigurare și reasigurare și al celorlalte instituții financiare,

pentru îndeplinirea misiunii lor de supraveghere, și nu împiedică transmiterea, către organismele responsabile cu gestionarea procedurilor obligatorii de lichidare sau a fondurilor de garanție, a informațiilor necesare pentru exercitarea funcției lor. Informațiile primite de aceste autorități, organisme și persoane intră sub incidența secretului profesional prevăzut la alineatul (1).

(5a) Fără a aduce atingere alineatelor (1)-(4), statele membre pot autoriza schimburile de informații între autoritățile competente și:

— autoritățile responsabile cu supravegherea organismelor implicate în procedurile de lichidare și de faliment ale întreprinderilor de asigurare și reasigurare și în alte proceduri similare sau

— autoritățile responsabile cu supravegherea persoanelor însărcinate cu controlul legal al conturilor întreprinderilor de asigurare și reasigurare, al instituțiilor de credit, instituțiilor de investiții și al celorlalte instituții financiare sau

— actuarii independenți ai întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare ce exercită, în temeiul legii, o funcție de control asupra acestora, precum și organismele responsabile cu supravegherea respectivilor actuari.

Statele membre care recurg la opțiunea prevăzută la primul paragraf impun cel puțin îndeplinirea următoarelor condiții:

— informațiile sunt destinate îndeplinirii misiunii de supraveghere sau funcției de control prevăzute la primul paragraf;

— informațiile primite în acest cadru sunt supuse secretului profesional prevăzut la alineatul (1);

— în cazul în care informațiile provin de la alt stat membru, acestea nu se pot divulga decât cu acordul explicit al autorităților competente care le-au transmis și, după caz, exclusiv în scopul pentru care acestea și-au dat acordul.

Statele membre comunică celorlalte state membre și Comisiei identitatea autorităților, a persoanelor sau a organismelor care pot primi informații în temeiul prezentului alineat.

▼M1

(5b) Fără a aduce atingere alineatelor (1)-(4), statele membre pot autoriza, în scopul consolidării stabilității, inclusiv a integrității sistemului financiar, schimburi de informații între autoritățile competente și autoritățile sau organismele responsabile, în temeiul legii, cu identificarea și investigarea încălcărilor dispozițiilor dreptului societăților comerciale.

Statele membre care utilizează opțiunea prevăzută în primul paragraf impun cel puțin respectarea următoarelor condiții:

▼M1

— aceste informații sunt destinate desfășurării sarcinii menționate în primul paragraf;

— informațiile primite în acest context sunt supuse condițiilor privind secretul profesional prevăzut la alineatul (1);

— în cazul în care informațiile provin dintr-un alt stat membru, acestea nu pot fi divulgate fără acordul expres al autorităților competente care le-au furnizat și, după caz, numai în scopul pentru care autoritățile în cauză și-au dat acordul.

În cazul în care, într-un stat membru, autoritățile sau organismele menționate în primul paragraf își îndeplinesc sarcina de identificare și investigare cu ajutorul unor persoane numite în acest scop, având în vedere competența specifică a acestora, și care nu sunt angajate în sectorul public, posibilitatea de a schimba informații prevăzută în primul paragraf se poate extinde asupra acestor persoane, în condițiile prevăzute în al doilea paragraf.

Pentru a aplica al doilea paragraf ultima liniuță, autoritățile sau organismele menționate în primul paragraf comunică autorităților competente care le-au furnizat informațiile despre identitatea și responsabilitățile exacte ale persoanelor cărora trebuie să li se furnizeze informațiile în cauză.

Statele membre comunică Comisiei și celorlalte state membre identitatea autorităților sau a organismelor care pot primi informații în temeiul prezentului alineat.

Înainte de 31 decembrie 2000, Comisia întocmește un raport cu privire la aplicarea dispozițiilor prezentului alineat.

▼M3

(5c) Prezentul articol nu împiedică autoritatea competentă să transmită:

— băncilor centrale și celorlalte organisme cu funcție similară în calitate de autorități monetare;

— după caz, altor autorități publice care răspund de supravegherea sistemelor de plată;

informații destinate îndeplinirii sarcinii acestora și nici nu împiedică autoritățile sau organismele menționate să comunice autorităților competente informațiile care le sunt necesare în sensul alineatului (4). Informațiile primite în acest context sunt supuse secretului profesional impus de prezentul articol.

▼B

(6) În plus, fără a aduce atingere prevederilor din alineatele (1) și (4), statele membre pot autoriza, în conformitate cu dispozițiile legale, comunicarea anumitor informații către alte departamente din administrațiile lor centrale, responsabile de reglementarea supravegherii instituțiilor de credit, a instituțiilor financiare, a serviciilor de investiții și a întreprinderilor de asigurare și către inspectori mandatați de către departamentele în cauză.

Astfel de comunicări pot fi făcute, cu toate acestea, numai în cazul în care sunt necesare din motive de control prudențial.

Cu toate acestea, statele membre prevăd că informațiile obținute în temeiul alineatelor (2) și (5) și cele obținute prin intermediul verificărilor la fața locului prevăzute la articolul 14 din Directiva 73/239/CEE nu pot face obiectul comunicărilor prevăzute în prezentul aliniat fără acordul expres al autorității competente care a comunicat informațiile sau al autorității competente din statul membru în care a fost făcută verificarea la fața locului.

▼M1

Articolul 16a

(1) Statele membre prevăd cel puțin că:

▼M1

(a) orice persoană autorizată în sensul Directivei 84/253/CEE ([1]), care desfășoară, în cadrul unei întreprinderi financiare, sarcina descrisă la articolul 51 din Directiva 78/660/CEE ([2]), la articolul 37 din Directiva 83/349/CEE sau la articolul 31 din Directiva 85/611/CEE sau orice altă sarcină legală, are obligația de a raporta de îndată autorităților competente orice aspect sau decizie referitoare la întreprinderea în cauză, identificate în urma desfășurării sarcinii respective și care este posibil:

— să constituie o încălcare importantă a actelor cu putere de lege sau actelor administrative de stabilire a condițiilor care reglementează autorizarea sau care reglementează, în mod specific, desfășurarea activității întreprinderilor financiare; sau

— să afecteze funcționarea continuă a organismului financiar; sau

— să conducă la refuzarea certificării conturilor sau la emiterea de rezerve;

(b) persoana în cauză are, de asemenea, sarcina de a raporta orice aspecte și decizii identificate pe parcursul îndeplinirii sarcinii descrise la litera (a), în cadrul unei întreprinderi care are legături strânse rezultate dintr-o relație de control cu întreprinderea financiară în cadrul căreia desfășoară sarcina menționată anterior.

(2) Comunicarea, cu bună-credință, către autoritățile competente, de către persoane autorizate în sensul Directivei 84/253/CEE, a oricărui aspect sau a oricărei decizii menționate la alineatul (1) nu constituie o încălcare a vreunei restricții de divulgare a informațiilor impuse prin contract printr-un act cu putere de lege sau act administrativ și nu implică răspunderea persoanei în cauză în nici un fel.

▼B

Capitolul 2

Articolul 17

Articolul 15 din Directiva 73/239/CEE se înlocuiește cu următoarele:

„*Articolul 15*

(1) Statul membru de origine solicită fiecărei întreprinderi de asigurare să constituie provizioane tehnice suficiente privind întreaga sa activitate.

Valoarea provizioanelor în cauză se determină în conformitate cu normele stabilite de Directiva 91/674/CEE.

(2) Statul membru de origine solicită fiecărei întreprinderi de asigurare ca provizioanele sale tehnice privind întreaga sa activitate să fie reprezentate de active congruente, în conformitate cu articolul 6 din Directiva 88/357/CEE. Pentru riscuri situate în cadrul Comunității, activele trebuie localizate în interiorul Comunității. Statele membre nu solicită întreprinderilor de asigurare să își localizeze activele într-un anumit stat membru. Statul membru de origine poate permite, cu toate acestea, o flexibilitate a normelor privind localizarea activelor.

(3) În cazul în care statul membru de origine permite reprezentarea provizioanelor tehnice de creanțe împotriva reasigurătorilor, acesta stabilește un procentaj permis. În acest caz, statul membru în cauză nu poate solicita localizarea acestor creanțe.”

([1]) JO L 126, 12.5.1984, p. 20.
([2]) JO L 222, 14.8.1978, p. 11, directivă astfel cum a fost modificată ultima dată de Directiva 90/605/CEE (JO L 317, 16.11.1990, p. 60).

▼B

Articolul 18

Articolul 15*a* din Directiva 73/239/CEE se înlocuiește cu următoarele:

„*Articolul 15a*

(1) Statele membre solicită fiecărei întreprinderi de asigurare cu sediul social pe teritoriul lor care acoperă riscuri incluse în clasa 14 din titlul A din anexă, în continuare denumită «asigurare de credit", să constituie o rezervă de echilibrare destinată compensării eventualei pierderi tehnice sau a unei rate de cerere de despăgubire superioare mediei în această clasă la sfârșitul exercițiului.

(2) Rezerva de echilibrare trebuie calculată în conformitate cu normele stabilite de statul membru de origine, conform uneia dintre cele patru metode care figurează la titlul D din anexă, considerate echivalente.

(3) Până la concurența valorilor calculate conform metodelor de la titlul D din anexă, rezerva de echilibrare nu se ia în considerare la calculul marjei de solvabilitate.

(4) Statele membre pot exonera întreprinderile de asigurare cu sediul social pe teritoriul lor de obligația de a constitui o rezervă de echilibrare pentru clasa de asigurare de credit în cazul în care primele sau cotizațiile încasate pentru această clasă sunt mai mici de 4 % din primele sau cotizațiile totale încasate și mai mici de 2 500 000 ECU."

Articolul 19

Articolul 23 din Directiva 88/357/CEE se abrogă.

Articolul 20

Activele de reprezentare a provizioanelor tehnice trebuie să țină seama de specificul operațiunilor efectuate de întreprindere, astfel încât să asigure siguranța, randamentul și lichiditatea investițiilor întreprinderii, întreprinderea asigurând diversitatea și o dispersie adecvată a investițiilor în cauză.

Articolul 21

▼M5

(1) Statul membru de origine nu poate autoriza întreprinderile de asigurare să își reprezinte provizioanele tehnice și rezervele de egalizare cu alte active decât cele din următoarele categorii:

▼B

A. **Investiții**

(a) Titluri, obligațiuni și alte instrumente folosite pe piața monetară și de capital;

(b) împrumuturi;

(c) acțiuni și alte titluri de participație cu beneficiu variabil;

(d) unități la întreprinderi de investiții colective în valori mobiliare și alte fonduri de investiții;

(e) teren, clădiri și alte valori imobiliare;

B. **Creanțe**

▼M5

(f) Creanțe asupra reasigurătorilor, inclusiv cota reasigurătorilor din provizioanele tehnice, și asupra vehiculelor investiționale prevăzute la articolul 46 din Directiva 2005/68/CE a Parlamen-

▼M5

tului European și a Consiliului din 16 noiembrie 2005 privind reasigurarea ([1]);

▼B

(g) depozite la întreprinderi cedente și datorii ale unor întreprinderi cedente;

(h) datorii ale titularilor de polițe de asigurare și ale intermediarilor pentru operațiuni de asigurare directă și de reasigurare;

(i) creanțe în urma unei salvări sau prin subrogare;

(j) recuperări de taxe;

(k) creanțe la fonduri de garantare;

C. **Alte active**

(l) Active fixe corporale, altele decât terenurile și clădirile, evaluate pe baza amortizării prudente;

(m) numerar la bancă și disponibilități în numerar; depozite la instituții de credit sau orice alt organism autorizat să primească depozite;

(n) costuri de achiziții amânate la plată;

(o) dobânzi și chirii intermediare acumulate și alte conturi de regularizare.

În cazul asociației subscriptorilor denumite „Lloyd's", categoriile de active includ de asemenea garanții și scrisori de credit emise de instituții de credit în sensul Directivei 77/780/CEE ([2]) sau de întreprinderi de asigurare, împreună cu sume verificabile obținute din polițe de asigurare de viață, în măsura în care acestea reprezintă fonduri aparținând membrilor.

▼M5

Includerea unui activ sau a unei categorii de active în lista prevăzută la primul paragraf nu presupune că toate aceste active trebuie să fie automat acceptate ca acoperire pentru provizioanele tehnice. Statul membru de origine adoptă norme mai detaliate de stabilire a condițiilor de folosire a activelor acceptabile.

▼B

La determinarea și aplicarea normelor adoptate, statul membru de origine asigură în special respectarea următoarelor principii:

(i) activele de reprezentare a provizioanele tehnice se evaluează net de datoriile contractate pentru achiziționarea lor;

(ii) toate activele trebuie evaluate prudent, luând în considerare riscul nerealizării. În special, activele fixe corporale altele decât terenurile și clădirile pot fi acceptate drept acoperire pentru provizioane tehnice numai în cazul în care sunt evaluate pe baza amortizării prudente;

(iii) împrumuturile, indiferent dacă sunt acordate unor întreprinderi, unui stat sau unei organizații internaționale, unor autorități locale sau regionale ori unor persoane fizice, pot fi acceptate drept acoperire pentru provizioane tehnice numai dacă există suficiente garanții asupra lor, indiferent dacă acestea se bazează pe statutul împrumutatului, ipoteci, garanții bancare sau garanții acordate de întreprinderi de asigurare sau orice altă formă de garantare;

(iv) instrumentele derivate precum opțiunile, contractele futures și operațiunile swap pot fi folosite ca active reprezentative ale provizioanelor tehnice în măsura în care acestea contribuie la reducerea riscului de investiții sau facilitează administrarea eficientă a

([1]) JO L 323, 9.12.2005, p. 1.
([2]) JO L 322, 17.12.1977, p. 30. Directivă modificată ultima dată de Directiva 89/646/CEE (JO L 386, 30.12.1989, p. 1).

▼B

portofoliului. Aceste instrumente trebuie evaluate prudent și pot fi luate în considerare la evaluarea activelor subiacente;

(v) valorile mobiliare care nu se tranzacționează pe o piață reglementată sunt admise drept acoperire pentru provizioane tehnice doar în cazul în care pot fi convertite în termen scurt;

(vi) creanțele la terți sunt admise drept acoperire pentru provizioane tehnice doar după deducerea tuturor datoriilor terților în cauză;

(vii) valoarea oricăror creanțe acceptate drept acoperire pentru provizioane tehnice trebuie calculată prudent, luând în considerare riscurile de nerealizare a unor valori. Creanțele la titularii de polițe de asigurare și intermediarii datorate operațiunilor de asigurare directă și reasigurare sunt autorizate numai în măsura în care sunt efectiv exigibile pentru mai puțin de trei luni;

(viii) în cazul în care activele deținute reprezintă o investiție într-o întreprindere filială care administrează integral sau parțial investițiile întreprinderii de asigurare în numele acesteia, statul membru de origine ia în considerare activele subiacente deținute de întreprinderea filială, la aplicarea normelor și principiilor prevăzute în prezentul articol; statul membru de origine poate trata și activele altor întreprinderi filiale în același fel;

(ix) costurile de achiziție amânate la plată sunt admise drept acoperire pentru provizioane tehnice numai în măsura în care această procedură este în concordanță cu calcularea provizioanelor pentru riscurile curente.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (1), în situații excepționale și la cererea întreprinderii de asigurare, statul membru de origine poate, temporar și în baza unei decizii motivate corespunzător, să accepte alte categorii de active ca acoperire pentru provizioane tehnice, sub rezerva articolului 20.

Articolul 22

▼M5

(1) În ceea ce privește activele de acoperire a provizioanelor tehnice și a rezervelor de egalizare, statul membru de origine solicită fiecărei întreprinderi de asigurare să nu investească mai mult de:

▼B

(a) 10 % din valoarea totală brută a provizioanelor tehnice într-un teren sau o clădire ori în terenuri sau clădiri destul de apropiate unele de altele pentru a fi considerate efectiv o singură investiție;

(b) 5 % din valoarea totală brută a provizioanelor tehnice în acțiuni și alte titluri negociabile asimilate acțiunilor, titluri de credit, obligațiuni și alte instrumente utilizate pe piața monetară și de capital de la o singură întreprindere, în împrumuturi acordate aceluiași împrumutat, luate împreună, împrumuturile fiind altele împrumuturi decât cele acordate unei autorități de stat, regionale sau locale ori unei organizații internaționale din care fac parte unul sau mai multe state membre. Această limită poate fi ridicată la 10 % în cazul în care întreprinderea investește cel mult 40 % din valoarea brută a provizioanelor tehnice în împrumuturi și titluri ale unităților emitente sau împrumutaților, investind în fiecare dintre acestea peste 5 % din activele sale;

(c) 5 % din valoarea totală brută a provizioanelor tehnice în împrumuturi negarantate, inclusiv 1 % pentru oricare împrumut separat negarantat, altele decât împrumuturile acordate unor instituții de credit, unor întreprinderi de asigurare, în măsura permisă de articolul 8 din Directiva 73/239/CEE, și unor întreprinderi de investiții stabilite într-un stat membru;

(d) 3 % din valoarea totală brută a provizioanelor tehnice în disponibilități în numerar;

▼B

(e) 10 % din valoarea totală brută a provizioanelor tehnice în acțiuni, alte titluri asimilate acțiunilor și obligațiuni care nu sunt tranzacționate pe o piață reglementată.

(2) Absența, la alineatul (1), a unei limitări pentru investițiile dintr-o anumită categorie de active nu implică acceptarea nelimitată a activelor din categoria în cauză drept acoperire pentru provizioane tehnice. Statul membru de origine adoptă norme mai detaliate asupra condițiilor de folosire a activelor acceptate. Statul membru asigură, la determinarea și punerea în aplicare a acestor norme, în special respectarea următoarelor principii:

(i) activele de acoperire a provizioanelor tehnice trebuie să fie suficient de diversificate și dispersate, încât să se asigure că nu depind excesiv de o singură categorie de active, piață de investiții sau investiție;

(ii) investițiile în active care prezintă un nivel ridicat de risc prin natura lor sau din cauza calității emitentului, trebuie limitate la niveluri prudente;

(iii) limitările la anumite categorii de active trebuie să țină seama de analiza reasigurărilor pentru calculul provizioanelor tehnice;

(iv) în cazul în care activele reprezintă o investiție într-o întreprindere filială care administrează integral sau parțial investițiile întreprinderii de asigurare în numele acesteia, statul membru de origine ia în considerare activele subiacente deținute de întreprinderea filială, la aplicarea normelor și principiilor prevăzute în prezentul articol; statul membru poate trata și activele altor întreprinderi filiale în același fel;

(v) procentul de active de reprezentare a provizioanelor tehnice care fac obiectul unor investiții non-lichide trebuie limitat la un nivel prudent;

(vi) în cazul în care activele includ împrumuturi către sau obligațiuni emise de anumite instituții de credit, statul membru de origine poate lua în considerare, la punerea în aplicare a normelor și principiilor prevăzute în prezentul articol, și activele subiacente deținute de instituțiile de credit în cauză. Acest tratament poate fi aplicat numai în cazul în care instituția de credit își are sediul social într-un stat membru, este deținută în întregime de către statul membru în cauză și autoritățile locale ale statului în cauză, iar activitățile sale, în conformitate cu statutul său, constă în acordarea, prin intermediari, de împrumuturi către stat sau autoritățile locale sau de împrumuturi garantate de acestea sau acordarea de împrumuturi unor organisme strâns legate de stat sau de autoritățile locale.

(3) În contextul normelor detaliate privind condițiile de folosire a activelor acceptate, statul membru aplică un tratament mai restrictiv:

— oricărui împrumut neînsoțit de o garanție bancară, o garanție emisă de o întreprindere de asigurare, o ipotecă sau orice altă formă de garanție, comparativ cu împrumuturile însoțite de o astfel de garanție;

— organismelor de investiții colective în valori mobiliare (SICVM) necoordonate în sensul Directivei 85/611/CEE [1] și altor fonduri de investiții, comparativ cu SICVM coordonate în sensul directivei în cauză;

— titlurilor care nu sunt tranzacționate pe o piață reglementată, comparativ cu titlurile tranzacționate;

— obligațiunilor, titlurilor de credit și altor instrumente folosite pe piața monetară și de capital care nu sunt emise de către state, autorități locale sau regionale sau de întreprinderi aparținând zonei A în sen-

[1] JO L 375, 31.12.1985, p. 3. Directivă modificată de Directiva 88/220/CEE (JO L 100, 19.4.1988, p. 31).

▼B

sul Directivei 89/647/CEE ([1]) sau ale căror emitenți sunt organizații internaționale care nu numără nici un stat membru printre membrii lor, comparativ cu același instrumente financiare emise de instituții care prezintă aceste caracteristici.

(4) Statele membre pot ridica limita impusă la alineatul (1) litera (b) la 40 % în cazul unor obligațiuni, în cazul în care acestea sunt emise de către o instituție de credit cu sediul social într-un stat membru supusă prin lege unui control oficial special destinat să îi protejeze pe deținătorii de astfel de obligațiuni. În special, sumele provenite din emisiunea de astfel de obligațiuni trebuie investite conform legii în active care, pe întreaga durată de valabilitate a obligațiunilor, pot acoperi obligațiile ce decurg din emisiunea de obligațiuni și care, în cazul nerespectării de către emitent a obligațiilor sale, ar fi folosite cu prioritate pentru rambursarea împrumutului și pentru plata dobânzii acumulate.

(5) Statele membre nu solicită întreprinderilor de asigurare să investească în anumite categorii de active.

(6) Fără a aduce atingere alineatului (1), în situații excepționale și la cererea întreprinderii de asigurare, statul membru de origine poate, temporar și în baza unei decizii motivate corespunzător, să permită excepții de la normele prevăzute la alineatul (1) literele (a)-(e), sub rezerva articolului 20.

Articolul 23

În anexa 1 la Directiva 88/357/CEE, punctele (8) și (9) se înlocuiesc cu următoarele:

„(8) Întreprinderile de asigurare pot deține active non congruente pentru a acoperi o sumă mai mică de 20 % din angajamentele într-o monedă determinată.

(9) Fiecare stat poate prevedea că, în cazul în care angajamentele trebuie reprezentate de active exprimate în moneda unui stat membru în conformitate cu procedura menționată anterior, această obligație este de asemenea considerată a fi respectată în cazul în care activele sunt exprimate în ECU.”

Articolul 24

La articolul 16 din Directiva 73/239/CEE, alineatul (1) se înlocuiește cu următoarele:

„(1) Statul membru de origine solicită fiecărei întreprinderi de asigurare să constituie o marjă de solvabilitate suficientă pentru ansamblul activităților sale.

Marja de solvabilitate corespunde patrimoniului întreprinderii, liber de orice angajament previzibil, activele necorporale fiind deduse. Aceasta cuprinde în special:

— capitalul social vărsat sau, în cazul întreprinderile mutuale, fondul inițial efectiv vărsat plus conturile asociaților, în cazul în care sunt respectate următoarele criterii:

(a) statutul prevede că nu pot fi efectuate plăți din aceste conturi în favoarea membrilor, decât în cazul în care aceasta nu are ca efect scăderea marjei de solvabilitate sub nivelul cerut sau, după dizolvarea întreprinderilor, și în cazul în care toate datoriile întreprinderii au fost plătite;

(b) statutul prevede că, în ceea ce privește plățile efectuate în alte scopuri decât rezilierea individuală a afilierii, autoritățile competente sunt informate cu cel puțin o lună înainte și pot interzice plata;

([1]) JO L 386, 30.12.1989, p. 14.

▼B

(c) dispozițiile relevante din statut nu pot fi modificate decât după ce autoritățile competente au declarat că nu se opun modificării, fără a aduce prejudicii criteriilor enumerate la literele (a) și (b);

— jumătate din capitalul social nevărsat sau din fondul inițial, imediat ce proporția vărsată atinge 25 % din acest capital sau fond;

— rezervele (legale sau libere) care nu corespund unor angajamente;

— profitul reportat;

— în cazul întreprinderilor mutuale și întreprinderilor de acest tip cu contribuții variabile, constituirea contribuțiilor pe care întreprinderile în cauză le pot cere membrilor în cursul exercițiului financiar, până la maxim jumătate din diferența dintre cotizațiile maxime și cotizațiile solicitate efectiv; cu toate acestea, aceste posibilități de constituire nu pot reprezenta mai mult de 50 % din marjă;

— la cererea și justificarea întreprinderii de asigurare, plusvalorile care rezultă dintr-o subevaluare a elementelor de activ, în măsura în care aceste plusvalori nu au un caracter excepțional;

— acțiunile preferențiale cumulative sau împrumuturile subordonate pot fi incluse, dar doar în acest caz până la maxim 50 % din marjă, din care maxim 25 % să includă împrumuturi subordonate cu scadență fixă sau acțiuni preferențiale cumulative pe durată determinată în cazul în care sunt îndeplinite următoarele criterii:

(a) în caz de faliment sau de lichidare a întreprinderii de asigurare, există acorduri obligatorii conform cărora împrumuturile subordonate sau acțiunile preferențiale ocupă un rang inferior în raport cu creanțele celorlalți creditori și nu vor fi rambursate decât după regularizarea tuturor celorlalte datorii în curs la acel moment.

În plus, împrumuturile subordonate trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

(b) nu se ține seama decât de fondurile vărsate efectiv;

(c) pentru împrumuturile cu scadență fixă, scadența inițială trebuie stabilită la cel puțin cinci ani. Cel târziu cu un an înainte de scadență, întreprinderea de asigurare prezintă autorităților competente, spre aprobare, un plan care să indice cum va fi menținută marja de solvabilitate sau cum va fi adusă la nivelul dorit la scadență, în cazul în care valoarea maximă până la care împrumutul poate fi inclus în componentele marjei de solvabilitate nu a fost redus progresiv în cursul ultimilor cinci ani dinainte de scadență. Autoritățile competente pot autoriza rambursarea anticipată a acestor fonduri în cazul în care cererea a fost făcută de întreprinderea de asigurare emitentă și în care marja de solvabilitate nu scade sub nivelul cerut;

(d) împrumuturile pentru care scadența nu este stabilită pot fi rambursate numai cu un preaviz de cinci ani, cu excepția cazului în care nu mai sunt considerate componentă a marjei de solvabilitate sau în cazul în care se solicită oficial acordul prealabil al autorităților competente pentru rambursarea anticipată. În acest caz, întreprinderea de asigurare informează autoritățile competente cu cel puțin șase luni înainte de data rambursării propuse, indicând marja de solvabilitate efectivă și cerută înainte și după rambursare. Autoritățile competente nu autorizează rambursarea decât în cazul în care marja de solvabilitate a întreprinderii de asigurare nu riscă să scadă sub nivelul cerut;

▼B

(e) contractul de împrumut nu trebuie să includă o clauză care prevede că, în anumite circumstanțe, altele decât lichidarea întreprinderii de asigurare, datoria va trebui rambursată înainte de scadența convenită;

(f) contractul de împrumut nu poate fi modificat decât după ce autoritățile competente au declarat că nu se opun modificării,

— titlurile cu durată nedeterminată și alte instrumente care îndeplinesc următoarele condiții, inclusiv acțiunile preferențiale cumulative altele decât cele menționate la liniuța anterioară, până la maxim 50 % din marja pentru totalul acestor titluri și împrumuturi subordonate menționate la liniuța precedentă:

(a) nu pot fi rambursate la inițiativa purtătorului sau fără acordul prealabil al autorității competente;

(b) contractul de emisiune trebuie să dea întreprinderii de asigurare posibilitatea de a amâna plata dobânzilor împrumutului;

(c) creanțele celui care acordă împrumutul asupra întreprinderii trebuie să fie în întregime subordonate creanțelor tuturor creditorilor care nu sunt subordonați;

(d) documentele care reglementează emisiunea de titluri trebuie să prevadă capacitatea datoriei și a dobânzilor neachitate de a absorbi pierderile, permițând în același timp întreprinderii de asigurare să își continue activitățile;

(e) nu se ține seama decât de valorile vărsate efectiv.”

Articolul 25

În termen de cel mult trei ani de la punerea în aplicare a prezentei directive, Comisia prezintă Comitetului de asigurare un raport privind necesitatea unei armonizări ulterioare a marjei de solvabilitate.

Articolul 26

Articolul 18 din Directiva 73/239/CEE se înlocuiește cu următoarele:

„Articolul 18

(1) Statele membre nu adoptă norme privind alegerea activelor care nu sunt utilizate ca active de acoperire a provizioanelor tehnice menționate la articolul 15.

(2) Sub rezerva dispozițiilor articolului 15 alineatul (2), articolului 20 alineatele (1), (2), (3) și (5) și articolului 22 alineatul (1) ultimul paragraf, statele membre nu limitează libertatea de a dispune asupra activelor mobiliare sau imobiliare care fac parte din patrimoniul întreprinderilor de asigurare autorizate.

(3) Alineatele (1) și (2) nu exclud nici o măsură pe care statele membre sunt îndreptățite să o adopte în calitate de proprietari, asociați sau parteneri la întreprinderile în cauză, protejând în același timp interesele asiguraților.”

Capitolul 3

Articolul 27

La articolul 7 alineatul (1) din Directiva 88/357/CEE, litera (f) se înlocuiește cu următoarele:

▼B

„(f) pentru riscurile menționate la articolul 5 litera (d) din Directiva 73/239/CEE, părțile au dreptul la libera alegere a legii aplicabile.”

Articolul 28

Statul membru în care este situat riscul nu poate împiedica titularul poliței de asigurare să încheie un contract cu o întreprindere de asigurare autorizată în condițiile menționate la articolul 6 din Directiva 73/239/CEE, în cazul în care nu sunt încălcate dispozițiile legale de interes general în vigoare în statul membru în care este situat riscul.

Articolul 29

Statele membre nu prevăd dispoziții care să solicite aprobarea prealabilă sau comunicarea sistematică a condițiilor generale sau speciale ale polițelor de asigurare, tarifelor și formularelor și altor documente imprimate pe care o întreprindere de asigurare își propune să le utilizeze în relațiile cu titularii de polițe de asigurare. Pentru a controla respectarea dispozițiilor de drept intern privind contractele de asigurare, statele membre pot cere numai comunicarea nesistematică a acestor condiții și a celorlalte documente, fără ca această solicitare să constituie o condiție prealabilă pentru exercitarea activității unei întreprinderi.

Statele membre pot menține sau introduce notificarea prealabilă sau aprobarea majorărilor tarifelor propuse numai ca un element al unui sistem general de control al prețurilor.

Articolul 30

(1) La articolul 8 alineatul (4) din Directiva 88/357/CEE, litera (b) se abrogă. În consecință, litera (a) din același alineat se modifică după cum urmează:

„(a) sub rezerva dispozițiilor literei (c) din prezentul alineat, articolul 7 alineatul (2) al treilea paragraf se aplică în cazul în care contractul de asigurare acoperă riscuri în mai multe state membre, dintre care cel puțin unul impune obligația subscrierii unei asigurări.”

(2) Fără a aduce atingere vreunei dispoziții contrare, un stat membru care impune obligația de a subscrie o asigurare poate solicita comunicarea condițiilor generale și speciale pentru asigurările obligatorii către o autoritate competentă înainte de a fi utilizate.

Articolul 31

(1) Înainte de încheierea contractului de asigurare, titularul de poliță de asigurare trebuie să fie informat de către întreprinderea de asigurare privind:

— legea aplicabilă contractului în cazul în care părțile nu au libertatea de alegere sau privind faptul că părțile au libertatea de a alege legea aplicabilă și, în acest caz, legea pe care asigurătorul își propune să o aleagă;

— dispozițiile privind examinarea contestațiilor titularilor de polițe în legătură cu contractul, inclusiv, după caz, privind existența unei instanțe însărcinate cu examinarea contestațiilor, fără a aduce atingere posibilității titularului de poliță de asigurare de a intenta o acțiune în justiție.

(2) Obligația prevăzută la alineatul (1) se aplică numai în cazul în care titularul de poliță de asigurare este o persoană fizică.

(3) Modalitățile de aplicare a prezentului articol sunt reglementate în conformitate cu legislația statului membru în care este situat riscul.

▼B

TITLUL IV

DISPOZIȚII PRIVIND DREPTUL DE STABILIRE ȘI LIBERTATEA DE A PRESTA SERVICII

Articolul 32

Articolul 10 din Directiva 73/239/CEE se înlocuiește cu următoarele:

„*Articolul 10*

(1) Orice întreprindere de asigurare care dorește să înființeze o sucursală pe teritoriul altui stat membru notifică autoritățile competente din statul membru de origine cu privire la aceasta.

(2) Statele membre solicită întreprinderii de asigurare care dorește să înființeze o sucursală pe teritoriul altui stat membru să furnizeze următoarele informații o dată cu notificarea prevăzută la alineatul (1):

(a) numele statului membru pe teritoriul căruia propune stabilirea sucursalei;

(b) un plan de activități stipulând în special tipul de operațiuni avute în vedere și structura organizatorică a sucursalei;

(c) adresa în statul membru în care se află sucursala, de la care pot fi obținute și la care pot fi trimise documente, subînțelegându-se că adresa în cauză este cea la care se trimit toate comunicările către mandatarul general;

(d) numele mandatarului general autorizat, care trebuie să aibă suficiente competențe să angajeze întreprinderea în relația cu terții și să o reprezinte în relația cu autoritățile și instanțele statului membru în care se află sucursala. În privința Lloyd's, în cazul oricărui litigiu pe teritoriul statului membru în care se află sucursala în legătură cu angajamente subscrise, asigurații nu trebuie să se confrunte cu mai multe dificultăți decât în cazul în care litigiul ar fi fost declarat împotriva unei întreprinderi de tip convențional. Mandatarul general trebuie, în consecință, să aibă competențe suficiente pentru a fi adus în justiție și trebuie să aibă capacitatea de a angaja subscriptorii în cauză ai Lloyd's.

În cazul în care întreprinderea intenționează să acopere prin sucursala sa riscuri din clasa de asigurare 10 de la titlul A din anexă, exclusiv răspunderea transportatorului, aceasta trebuie să dea o declarație care să confirme că a devenit membră a biroului național și a Fondului național de garantare al statului în care se află sucursala.

(3) În cazul în care autoritatea competentă din statul de origine nu are motive să se îndoiască de adecvarea structurilor administrative sau a situației financiare a întreprinderii de asigurare, de buna reputație, calificările profesionale sau experiența administratorilor sau directorilor ori a mandatarului general, ținând seama de planul de afaceri, aceasta comunică, în termen de trei luni de la primirea tuturor informațiilor menționate la alineatul (2), informațiile în cauză autorității competente din statul membru în care se află sucursala și informează întreprinderea în cauză cu privire la aceasta.

Autoritatea competentă din statul membru de origine atestă de asemenea faptul că întreprinderea de asigurare are marja de solvabilitate minimă calculată conform prevederilor din articolele 16 și 17.

În cazul în care autoritatea competentă din statul membru de origine refuză să comunice informațiile menționate la alineatul (2) autorității competente din statul membru în care se află sucursala, aceasta motivează refuzul față de întreprinderea în cauză în termen de trei luni de la primirea tuturor informațiilor solicitate. Refuzul sau lipsa unui răspuns intră sub incidența dreptului la o cale de atac în fața instanței, în statul membru de origine.

▼B

(4) Înainte ca sucursala unei întreprinderi de asigurare să își înceapă activitatea, autoritatea competentă din statul membru în care se află sucursala informează, în termen de două luni de la primirea informațiilor menționate la alineatul (3), autoritatea competentă din statul membru de origine, după caz, despre condițiile în care, din motive de interes general, trebuie exercitate activitățile în cauză în statul membru în care se află sucursala.

(5) La primirea informațiilor din partea autorității competente din statul membru în care se află sucursala sau, în cazul în care nu se primește nici o comunicare din partea acesteia, la expirarea termenului prevăzut la alineatul (4), sucursala poate fi înființată și poate începe activitățile.

(6) În cazul în care intervin modificări în informațiile comunicate în conformitate cu alineatul (2) literele (b), (c) sau (d), întreprinderea de asigurare notifică în scris autoritățile competente din statul membru de origine și statul membru în care se află sucursala, cu cel puțin o lună înainte de efectuarea modificării, astfel încât autoritatea competentă din statul membru de origine și statul membru în care se află sucursala să își poată îndeplini atribuțiile ce le revin în conformitate cu alineatele (3) și (4).”

Articolul 33

Articolul 11 din Directiva 73/239/CEE se abrogă.

Articolul 34

Articolul 14 din Directiva 88/357/CEE se înlocuiește cu următoarele:

„Articolul 14

Orice întreprindere care intenționează să desfășoare activități pentru prima oară într-unul sau mai multe state membre în conformitate cu libertatea de a presta servicii informează mai întâi autoritățile competente din statul membru de origine, indicând natura angajamentelor pe care își propune să le acopere.”

Articolul 35

Articolul 16 din Directiva 88/357/CEE se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 16

(1) În termen de o lună de la notificarea prevăzută la articolul 14, autoritățile competente din statul membru de origine comunică statului membru sau statelor membre pe teritoriul cărora întreprinderea intenționează să desfășoare activități în conformitate cu libertatea de a presta servicii:

(a) un document care atestă că întreprinderea are marja de solvabilitate minimă calculată în conformitate cu articolele 16 și 17 din Directiva 73/239/CEE;

(b) clasele de asigurări pentru care întreprinderea a fost autorizată;

(c) natura riscurilor pe care întreprinderea își propune să le acopere în statul membru de prestare a serviciilor.

În același timp, autoritățile competente informează și întreprinderea implicată cu privire la acestea.

Statul membru pe teritoriul căruia întreprinderea intenționează să acopere, în temeiul libertății de a presta servicii, riscurile din clasa 10 de la titlul A din anexa la Directiva 73/239/CEE, exclusiv răspunderea transportatorului, poate solicita întreprinderii:

▼B

— să comunice numele și adresa reprezentantului menționat la articolul 12 *a* alineatul (4) din prezenta directivă;

— să dea o declarație care să confirme că întreprinderea a devenit membră a biroului național și a Fondului național de garantare al statului membru de prestare a serviciilor.

(2) În cazul în care autoritățile competente din statul membru de origine nu comunică informațiile menționate la alineatul (1) în termenul prevăzut, acestea trebuie să își motiveze refuzul față de întreprindere în același termen. Refuzul intră sub incidența dreptului de exercita o cale de atac în fața instanței, în statul membru de origine.

(3) Întreprinderea își poate începe activitatea la data certă la care este informată despre comunicarea prevăzută la alineatul (1) primul paragraf."

Articolul 36

Articolul 17 din Directiva 88/357/CEE se înlocuiește cu următoarele:

„*Articolul 17*

Orice modificare pe care întreprinderea intenționează să o aducă informațiilor menționate la articolul 14 se supune procedurii prevăzute la articolele 14 și 16."

Articolul 37

Articolul 12 alineatul (2) al doilea și al treilea paragraf, articolul 12 alineatul (3) și articolele 13 și 15 din Directiva 88/357/CEE se abrogă.

Articolul 38

Autoritățile competente din statul membru în care se află sucursala sau din statul membru de prestare a serviciilor pot solicita ca informațiile pe care sunt autorizate să le solicite în conformitate cu prezenta directivă privind activitatea întreprinderile de asigurare care operează pe teritoriul statului în cauză să le fie prezentate în limba oficială sau limbile oficiale ale statului în cauză.

Articolul 39

(1) Articolul 18 din Directiva 88/357/CEE se abrogă.

(2) Statul membru în care se află sucursala sau de prestare a serviciilor nu adoptă prevederi impunând autorizarea prealabilă sau notificarea sistematică a condițiilor generale și speciale ale polițelor de asigurare, tarifelor, formularelor și altor documente imprimate pe care o întreprindere de asigurare intenționează să le folosească în relația sa cu titularii de polițe de asigurare. Pentru a verifica respectarea dispozițiilor de drept intern privind contractele de asigurare, statul în cauză poate solicita unei întreprinderi care își propune să desfășoare activități pe teritoriul său în conformitate cu dreptul de stabilire sau în conformitate cu libertatea de a presta servicii, să notifice doar nesistematic condițiile polițelor și alte documente imprimate pe care își propune să le utilizeze, fără ca această solicitare să constituie o condiție prealabilă pentru ca întreprinderea să își desfășoare activitatea.

(3) Statul membru în care se află sucursala sau de prestare a serviciilor nu poate menține sau introduce notificarea prealabilă sau aprobarea majorărilor tarifelor propuse decât ca element al unui sistem general de control al prețurilor.

▼B

Articolul 40

(1) Articolul 19 din Directiva 88/357/CEE se abrogă.

(2) Orice întreprindere care desfășoară operațiuni, în conformitate cu dreptul de stabilire sau în conformitate cu libertatea de a presta servicii, prezintă autorităților competente din statul membru în care se află sucursala și din statul membru de prestare a serviciilor toate documentele care îi sunt solicitate în sensul aplicării prezentului articol, în măsura în care întreprinderile ale căror sedii sociale se află în statele membre în cauză sunt obligate să facă acest lucru.

(3) În cazul în care autoritățile competente dintr-un stat membru stabilesc că o întreprindere care are o sucursală sau desfășoară activități în baza libertății de a presta servicii pe teritoriul său nu respectă prevederile legale aplicabile întreprinderii în statul în cauză, acestea solicită întreprinderii în cauză să remedieze aceste nereguli.

(4) În cazul în care întreprinderea în cauză nu adoptă măsurile necesare, autoritățile competente din statul membru în cauză informează autoritățile competente din statul membru de origine despre aceasta. Acestea din urmă iau, cât mai curând posibil, toate măsurile corespunzătoare pentru a asigura remedierea neregulilor de către întreprinderea în cauză. Natura acestor măsuri se comunică autorităților competente din statul membru în cauză.

(5) În cazul în care, în pofida măsurilor adoptate de către statul membru de origine sau din cauză că măsurile se dovedesc a fi inadecvate sau lipsesc în statul respectiv, întreprinderea persistă în încălcarea prevederilor legale în vigoare în statul membru în cauză, acesta din urmă, după informarea prealabilă a autorităților competente din statul membru de origine, poate adopta măsurile necesare pentru a preveni sau pedepsi alte nereguli, inclusiv, în măsura în care este necesar, pentru a împiedica întreprinderea în cauză să mai încheie noi contracte de asigurare pe teritoriul său. Statele membre se asigură că pe teritoriile lor este posibilă transmiterea notificărilor necesare întreprinderilor de asigurare.

(6) Prevederile alineatelor (3), (4) și (5) nu aduc atingere competențelor statelor membre în cauză de a adopta, în caz de urgență, măsurile corespunzătoare pentru a preveni și pedepsi neregulile comise pe teritoriul lor. Aceasta include posibilitatea de a împiedica întreprinderea de asigurare să continue să încheie noi contracte de asigurare pe teritoriul său.

(7) Prevederile alineatelor (3), (4) și (5) nu aduc atingere competențelor statelor membre de a sancționa infracțiunile produse pe teritoriul lor.

(8) În cazul în care întreprinderea care a comis o infracțiune are un sediu sau are proprietăți pe teritoriul statului membru în cauză, autoritățile competente ale acestuia pot aplica, în conformitate cu legislația internă, sancțiunile administrative prevăzute pentru respectiva infracțiune privind această stabilire sau aceste bunuri.

(9) Orice măsură adoptată în conformitate cu alineatele (4)–(8) implicând sancțiuni sau limitări ale activității de asigurare trebuie motivată corespunzător și comunicată întreprinderii în cauză.

(10) O dată la doi ani, Comisia ►M4 informează Comitetul european de asigurări și pensii profesionale în ceea ce privește numărul și tipul ◄ cazurilor în care, în fiecare stat membru, a fost refuzată autorizarea în conformitate cu articolul 10 din Directiva 73/239/CEE sau articolul 16 din Directiva 88/357/CEE modificate de prezenta directivă sau s-au adoptat măsuri în conformitate cu alineatul (5) din prezentul articol. Statele membre cooperează cu Comisia furnizându-i informațiile necesare pentru raportul în cauză.

▼B

Articolul 41

Prezenta directivă nu împiedică întreprinderile de asigurare cu sediul social pe teritoriul altor state membre să facă publicitate pentru serviciile oferite prin toate mijloacele de comunicare disponibile în statul membru în care se află sucursala sau în statul membru de prestare a serviciilor, în măsura în care respectă eventualele reglementări privind conținutul și forma publicității adoptate din motive de interes general.

Articolul 42

(1) Articolul 20 din Directiva 88/357/CEE se abrogă.

(2) În cazul în care o întreprindere de asigurare este lichidată, angajamentele asumate prin contracte garantate prin intermediul unei sucursale sau în baza libertății de a presta servicii sunt onorate în același fel ca cele asumate prin celelalte contracte ale întreprinderii de asigurare în cauză, fără a se face distincție pe motiv de cetățenie sau naționalitate în privința asiguraților și a beneficiarilor.

Articolul 43

(1) Articolul 21 din Directiva 88/357/CEE se abrogă.

(2) În cazul în care o asigurare este oferită în conformitate cu dreptul de stabilire sau în conformitate cu libertatea de a presta servicii, înaintea încheierii unui angajament, titularul de poliță de asigurare este informat asupra statului membru în care se află sediul social și, după caz, asupra sucursalei cu care va fi încheiat contractul.

În cazul în care sunt furnizate documente titularului de poliță de asigurare, acestea trebuie să includă informațiile prevăzute în primul paragraf.

Riscurile menționate la articolul 5 litera (d) din Directiva 73/239/CEE nu intră sub incidența obligațiilor prevăzute în primul și al doilea paragraf.

(3) Contractul sau orice alt document care acordă acoperirea riscurilor, precum și oferta de asigurare în cazul în care este obligatorie pentru titularul de poliță de asigurare, trebuie să indice adresa sediului social și, după caz, a sucursalei întreprinderii de asigurare care acordă acoperirea.

Fiecare stat membru poate solicita ca numele și adresa reprezentantului întreprinderii de asigurare menționate la articolul 12*a* alineatul (4) din Directiva 88/357/CEE să apară, de asemenea, în documentele menționate în primul paragraf.

Articolul 44

(1) Articolul 22 din Directiva 88/357/CEE se abrogă.

(2) Fiecare întreprindere de asigurare informează autoritatea competentă din statul membru de origine, separat pentru operațiunile încheiate în baza dreptului de stabilire și a libertății de a presta servicii, asupra valorii primelor, cererilor de despăgubire și comisioanelor fără deducerea reasigurării, defalcat pentru fiecare stat membru și pentru fiecare grup de clase de asigurare, iar pentru clasa 10 de la titlul A din anexa la Directiva 73/239/CEE, exclusiv răspunderea transportatorului, frecvența și costul mediu al cererilor de despăgubire.

Grupurile de clase sunt definite după cum urmează:

— accidente și boli (clasele 1 și 2);

— asigurări auto (clasele 3, 7 și 10, cu specificarea cifrelor privind clasa 10, exclusiv răspunderea transportatorului);

— incendii și alte daune materiale (clasele 8 și 9);

▼B

— asigurări aviatice, maritime și de transport (clasele 4, 5, 6, 7, 11 și 12);

— răspundere civilă generală (clasa 13);

— credit și garanții (clasele 14 și 15);

— alte clase (clasele 16, 17 și 18).

Autoritatea competentă a statului membru de origine comunică aceste informații în termen rezonabil sub formă de sinteză autorităților competente din fiecare dintre statele membre implicate care solicită acest lucru.

Articolul 45

(1) Articolul 24 din Directiva 88/357/CEE se abrogă.

(2) Prezenta directivă nu afectează dreptul statelor de a solicita întreprinderilor care operează pe teritoriul lor, în conformitate cu dreptul de stabilire sau în conformitate cu libertatea de a presta servicii, să se afilieze și să participe, în aceleași condiții ca și întreprinderile autorizate în statul membru în cauză, la orice regim destinat să garanteze plata solicitărilor de despăgubire asiguraților și terților lezați.

Articolul 46

(1) Articolul 25 din Directiva 88/357/CEE se abrogă.

(2) Fără a aduce atingere unei armonizări ulterioare, fiecare contract de asigurare este supus exclusiv impozitării indirecte și taxelor parafiscale asupra primelor de asigurare în statul membru în care este situat riscul în sensul articolului 2 litera (d) din Directiva 88/357/CEE și de asemenea, în privința Spaniei, suprataxelor stabilite legal în favoarea „*Consorcio de Compensación de Seguros*" pentru îndeplinirea funcțiilor sale privind compensarea pierderilor cauzate de evenimente extraordinare care au loc în acest stat membru.

Prin derogare de la prevederile articolului 2 litera (d) prima liniuță din Directiva 88/357/CEE, și pentru aplicarea prezentului alineat, bunurile mobile conținute într-un imobil situat pe teritoriul unui stat membru, cu excepția bunurilor în tranzit comercial, constituie un risc situat în acest stat membru, chiar în cazul în care imobilul și conținutul său nu sunt acoperite de aceeași poliță de asigurare.

Legea aplicabilă contractului în conformitate cu articolul 7 din Directiva 88/357/CEE nu afectează prevederile fiscale aplicabile.

Până la o armonizare ulterioară, fiecare stat membru aplică întreprinderilor care acoperă riscuri situate pe teritoriul său dispozițiile de drept intern privind măsurile de asigurare a perceperii impozitelor indirecte și taxelor parafiscale datorate în conformitate cu primul paragraf.

TITLUL V

DISPOZIȚII TRANZITORII

Articolul 47

Republica Federală Germania poate amâna până la 1 ianuarie 1996 aplicarea prevederilor din articolul 54 alineatul (2) al doilea paragraf prima teză. În această perioadă, dispozițiile paragrafului de mai jos se aplică în situația menționată la articolul 54 alineatul (2).

În cazul în care baza tehnică de calculare a primelor a fost comunicată autorităților statului membru de origine, în conformitate cu articolul 54 alineatul (2) al doilea paragraf a treia teză, autoritățile în cauză transmit imediat informația autorităților statului membru în care este situat riscul pentru a le permite să facă observații. În cazul în care autoritățile sta-

▼B

tului membru de origine nu iau în considerare aceste observații, acestea informează autoritățile statului membru în care este situat riscul cu privire la aceasta, detaliat și motivat.

Articolul 48

Statele membre pot acorda întreprinderilor de asigurare cu sediu social pe teritoriul lor și ale căror terenuri sau construcții care reprezintă provizioane tehnice depășesc, în momentul notificării prezentei directive, procentul menționat la articolul 22 alineatul (1) litera (a) un termen care expiră la 31 decembrie 1998, pentru a se conforma dispoziției menționate.

Articolul 49

Regatul Danemarcei poate amâna până la 1 ianuarie 1999 aplicarea dispozițiilor prezentei directive privind asigurările obligatorii pentru accidente de muncă. În această perioadă, derogarea prevăzută la articolul 12 alineatul (2) din Directiva 88/357/CEE pentru accidente de muncă rămâne în vigoare în Danemarca.

Articolul 50

Spania, până la 31 decembrie 1996, precum și Grecia și Portugalia, până la 31 decembrie 1998, beneficiază de următorul regim tranzitoriu în privința contractelor care acoperă riscuri situate exclusiv într-unul dintre aceste state membre, altele decât cele definite la articolul 5 litera (d) din Directiva 73/239/CEE:

(a) prin derogare de la articolul 8 alineatul (3) din Directiva 73/239/CEE și articolele 29 și 39 din prezenta directivă, autoritățile competente din statele membre în cauză pot solicita comunicarea condițiilor generale și speciale ale polițelor de asigurare, înainte de utilizare;

(b) valoarea provizioanelor tehnice aferente contractelor prevăzute în prezentul articol se determină sub supravegherea statului membru în cauză, în conformitate cu propriile sale reglementări sau, în lipsa acestora, în conformitate cu practicile stabilite în statul în cauză în conformitate cu prezenta directivă. Acoperirea acestor provizioane tehnice cu active echivalente și congruente și localizarea acestor active se face sub supravegherea statului membru în cauză în conformitate cu legislația și practica internă adoptate în conformitate cu prezenta directivă.

TITLUL VI

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 51

▼M7

Următoarele adaptări tehnice destinate să modifice elemente neesențiale ale Directivelor 73/239/CEE și 88/357/CEE, precum și ale prezentei directive, printre altele prin completarea acestora, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 2 din Directiva 91/675/CEE:

▼B

— extinderea formelor juridice prevăzute la articolul 8 alineatul (1) litera (a) din Directiva 73/239/CEE;

— modificări la lista prevăzută de anexa la Directiva 73/239/CEE sau adaptarea terminologiei folosite în listă pentru a ține seama de dezvoltarea piețelor de asigurări;

▼B

— clarificarea elementelor care constituie marja de solvabilitate, enumerate la articolul 16 alineatul (1) din Directiva 73/239/CEE pentru a ține seama de crearea de instrumente financiare noi;

— modificarea valorii minime a fondului de garantare prevăzut la articolul 17 alineatul (2) din Directiva 73/239/CEE pentru a ține seama de dezvoltarea financiară și economică;

— modificări ale listei activelor acceptabile drept acoperire pentru provizioanele tehnice prevăzute la articolul 21 din prezenta directivă și ale reglementărilor privind dispersia investițiilor prevăzute la articolul 22 din prezenta directivă, pentru a ține seama de crearea de noi instrumente financiare;

— modificări ale flexibilității reglementărilor de armonizare prevăzute de anexa I la Directiva 88/357/CEE, pentru a ține seama de dezvoltarea de noi instrumente de acoperire a riscurilor de modificare sau progresele făcute în uniunea economică și monetară;

— clarificări ale definițiilor pentru a asigura aplicarea uniformă a Directivelor 73/239/CEE și 88/357/CEE și a prezentei directive în întreaga Comunitate;

▼M6

— adaptarea criteriilor stabilite la articolul 15b alineatul (1), pentru a ține seama de evoluțiile viitoare și pentru a asigura o aplicare uniformă a prezentei directive.

▼B

Articolul 52

(1) Filialele care și-au început activitatea, în conformitate cu prevederile în vigoare în statul membru de stabilire, înainte de intrarea în vigoare a prevederilor adoptate pentru punerea în aplicare a prezentei directive, se consideră că s-au aflat sub incidența procedurii stabilite la articolul 10 alineatele (1) – (5) din Directiva 73/239/CEE. De la intrarea în vigoare a directivei menționate anterior, acestea sunt reglementate de articolele 15, 19, 20 și 22 din Directiva 73/239/CEE și articolul 40 din prezenta directivă.

(2) Articolele 34 și 35 din prezenta directivă nu aduc atingere drepturilor obținute de întreprinderile de asigurare care desfășoară activități în conformitate cu libertatea de a presta servicii înaintea intrării în vigoare a dispozițiilor de aplicare a prezentei directive.

Articolul 53

Următorul articol 28*a* se adaugă la Directiva 73/239/CEE:

„Articolul 28a

(1) În condițiile prevăzute de legislația internă, fiecare stat membru autorizează agențiile și sucursalele stabilite pe teritoriul său și reglementate de prezentul titlu să transfere, integral sau parțial, portofoliul lor de contracte către un cesionar stabilit în același stat membru, în cazul în care autoritățile competente din statul membru în cauză sau, dacă este necesar, autoritățile competente din statul membru menționat la articolul 26 certifică faptul că cesionarul are marja de solvabilitate necesară dacă este luat în considerare transferul.

(2) În condițiile prevăzute de legislația internă, fiecare stat membru autorizează agențiile sau sucursalele înființate pe teritoriul său și reglementate de prezentul titlu să transfere, integral sau parțial, portofoliul lor de contracte unei întreprinderi de asigurare cu sediul social într-un alt stat membru, în cazul în care autoritățile competente din statul membru în cauză certifică faptul că cesionarul are

▼B

marja de solvabilitate necesară în cazul în care este luat în considerare transferul.

(3) În cazul în care în condițiile prevăzute de legislația internă, statul membru autorizează agențiile sau sucursale înființate pe teritoriul său și reglementate de prezentul titlu să transfere, integral au parțial, portofoliul lor de contracte unei agenții sau sucursale reglementate de prezentul titlu înființate pe teritoriul altor state membre, se asigură că autoritățile competente din statul membru al cesionarului sau, după caz, autoritățile competente din statul membru menționat la articolul 26, certifică faptul că cesionarul are marja de solvabilitate necesară în cazul în care este luat în considerare transferul, că legislația statului membru al cesionarului permite un astfel de transfer și că statul membru în cauză a fost de acord cu transferul.

(4) În cazurile prevăzute la alineatele (1), (2) și (3), statul membru în care este situată agenția sau sucursala cedentă autorizează transferul după ce obține acordul autorităților competente din statul membru al riscului, în cazul în care acesta din urmă diferă de statul membru în care este situată agenția sau sucursala cedentă.

(5) Autoritățile competente din statul membru consultat transmit avizul sau acordul lor autorităților competente din statul membru de origine a întreprinderii de asigurare cedente în termen de trei luni de la primirea cererii; absența vreunui răspuns din partea autorităților consultate în acest termen se consideră echivalentă unui aviz favorabil sau unui acord tacit.

(6) Transferul autorizat în conformitate cu prevederile prezentului articol se publică în conformitate cu legislația internă din statul membru în care este situat riscul. Astfel de transferuri sunt automat opozabile titularilor de polițe de asigurare, asiguraților și altor persoane care au drepturi și obligații rezultate din contractele transferate.

Această prevedere nu afectează posibilitatea statelor membre de a da titularilor de polițe de asigurare dreptul de a rezilia contractele într-un termen prestabilit de la data transferului.”

Articolul 54

(1) Fără a aduce atingere vreunei dispoziții contrare, orice stat membru, în care contractele din clasa 2 de la titlul A din anexa la Directiva 73/239/CEE se pot substitui parțial sau integral acoperirii de „boală” furnizate de sistemul legal de asigurare socială, poate solicita respectarea prin contract a dispozițiilor legale speciale care protejează în acest stat membru interesul general pentru această clasă de asigurări și poate cere ca autorităților competente din statul membru în cauză să le fie comunicate condițiile generale și speciale pentru acest tip de asigurare, înainte de utilizarea lor.

(2) Statele membre pot solicita ca tehnica de asigurare de sănătate de la alineatul (1) să fie similară celei de asigurare pe viață în cazul în care:

— primele plătite sunt calculate pe bază de tabele de frecvență a bolilor și alte date statistice relevante, în cazul statului membru în care este situat riscul, în conformitate cu metodele matematice aplicate în domeniul asigurărilor;

— se constituie o rezervă de îmbătrânire;

— asigurătorul nu poate anula contractul decât pe o perioadă de timp stabilită de statul membru în care este situat riscul;

— contractul prevede posibilitatea de a crește primele sau de a reduce vărsământul, chiar și pentru contractele în curs;

— contractul prevede posibilitatea ca titularul de poliță de asigurare să schimbe contractul cu un nou contract în conformitate cu alineatul

▼B

(1), propus de aceeaşi întreprindere de asigurare sau aceeaşi sucursală şi având în vedere drepturile pe care le-a dobândit. Se va ţine seama în special de rezerva de îmbătrânire, iar o nouă examinare medicală nu poate fi cerută decât în caz de extindere a acoperirii.

În astfel de cazuri, autorităţile din statul membru în cauză publică tabelele de frecvenţă a bolilor şi alte date statistice relevante menţionate în primul paragraf şi le transmit autorităţilor statului de origine. Primele trebuie să fie suficiente, conform unor principii de actuariat rezonabile, pentru a permite întreprinderilor să îndeplinească toate angajamentele legate de elementele situaţiei financiare. Statul membru de origine solicită ca baza tehnică de calculare a primelor să fie comunicată autorităţilor competente înainte ca produsul să fie oferit. Prezentul alineat se aplică de asemenea în cazul modificării contractelor în curs.

Articolul 55

Statele membre pot cere oricărei întreprinderi de asigurare care încheie asigurări obligatorii pentru accidente de muncă pe teritoriul lor, pe propriile riscuri, să respecte dispoziţiile speciale prevăzute în legislaţia lor internă pentru această asigurare, cu excepţia dispoziţiilor privind supravegherea financiară, care ţin de competenţa exclusivă a statului membru de origine.

Articolul 56

Statele membre se asigură că deciziile luate în privinţa unei întreprinderi de asigurare în temeiul actelor cu putere de lege şi actelor administrative adoptate în conformitate cu prezenta directivă pot face obiectul unei căi de atac în faţa instanţei.

Articolul 57

(1) Statele membre adoptă actele cu putere de lege şi actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 31 decembrie 1993 şi le pun în aplicare înainte de 1 iulie 1994. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă asemenea dispoziţii, acestea cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoţite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziţii de drept intern, pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 58

Prezenta directivă se adresează statelor membre.